Ana Hompot

Rămâne-va poezia?

Ana Hompot s-a născut la Deva, în 17 februarie 1955. A urmat Şcoala de Fete nevăzătoare din Buzău, Liceul de Deficienţi de vedere din Cluj-Napoca şi Facultatea de Filologie din acelaşi oraş.

A funcţionat ca profesoară la Liceul pentru deficienţi de vedere din Cluj, între anii 1980-2010.

A publicat poezie, proză, şi articole de opinie în diferite reviste, printre care: „Viaţă nouă", „Litera noastră", „Echinox", „Patria", „Cuvântul liber" etc.

Ana Hompot

RĂMÂNE-VA POEZIA?
Antologie

Prefaţă de Mircea Petean

LIMES
2020
Editor: MIRCEA PETEAN

Colecţia MAGISTER Coperta: Dinu Virgil

Ilustraţia copertei: Mikalojus Konstantinas Ciurlionis, Lightning (1909)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HOMPOT, ANA

Rămâne-va poezia? : antologie / Ana Hompot ; pref. de Mircea Petean. - Floreşti : Limes, 2020 ISBN 978-606-799-376-9 I. Petean, Mircea (pref.)

821.135.1 © Ana Hompot

© Editura Limes, pentru prezenta ediţie

Str. Castanilor, 3

407280 Floreşti - Cluj

Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Să ne rămână... POEZIA!

Ana Hompot a debutat în anul 1982 cu un volum - *Printre cuvinte* - în care metafora naturistă îşi făcea foarte bine treaba. A revenit în literatură abia în 1996, cu *Sensul interzis,* iată, după un hiatus de... 14 ani! A fost un post negru - eu însumi am „gustat" din acreala lui - pe care e puţin probabil ca poeta să şi-l fi impus singură, mai degrabă fusese obligată să stea pe margine, căci poezia ei se radicalizase, între timp metafora socială impunându-se, şi în scrisul ei, cu autoritate. A urmat o plachetă cu versuri de dragoste - *Aripi împrumutate de la îngeri* - pentru ca, în fine, după alţi şapte ani, să revină cu *Si a rămas poezia,* poate cea mai complexă carte a sa, orientată spre sinele ei ascuns şi spre sinele literaturii, metafora textuală fiind privilegiată, fapt confirmat şi de ciclul - substanţial - de Inedite cu care se încheie această antologie, pe care i-am promis-o acum mai bine de un an, dar care va apărea doar acum, în aceste vremuri de restrişte în care, autoizolaţi cum suntem, înmănuşaţi şi cu masca pe figură, continuăm să producem... cărţi de toate genurile, căci *Trecut-au vremile rostirii, vom trece paşnici vămile tăcerii,* cum scriam într-un text de pe facebook acum câteva zile.

Da, *Rămâne-va poezia?,* ne întrebăm şi noi împreună cu Ana Hompot, pe care aşa o ştim de când o ştim, ca pe o mare iubitoare de literatură, o cititoare atentă, curioasă de

noutăţile de pe piaţa... literară, o prezenţă nelipsită de la emisiunile radiofonice cu tentă culturală, ori de la reuniunile literare gen târguri, festivaluri sau lansări de carte. Ea are un discurs al ei plin de miez, atât public, cât şi poetic, care o individualizează cu pregnanţă între confraţii ei nevăzători, şi nu numai, de-ar fi să-i amintim aici doar pe cei pe care editura noastră i-a publicat de-a lungul anilor: Ion Blăjan, Radu Sergiu Ruba, Ion Podosu, Viorel Şerban, Ioana Albu, Maria Elena Deac.

Ana Hompot are intuiţia unui freamăt originar al vieţii, a unui acord fin cu cele naturale - viu cândva, estompat în timp, din păcate; iar, în poezie, ea nu caută într-atât desăvârşirea, cât prefigurarea, apropierea sfielnică de cântecul orfic al fiinţei - *Si numai pe tine - rar -/ Te întâlneam / În sfiala din vecinătatea cuvintelor. // Si atunci/ Trupul meu urca în cântec/ Si cobora-n vesminte.* (*Cutreier*) Poezia ei din prima carte se vrea un fel de adaos la cele naturale, un *cântec cosmic,* dar nu o dată poeta trebuie să recunoască, decepţionată, că nu e decât *Un cântec năuc/ Precum floarea-soarelui (Spleen),* un soi de infracţiune nepedepsită: *C-un gest venit/ Din somnul păsărilor/Eu cioplesc din cuvinte căzute/ O floare de colţ. (Peisaj. În amintirea tatii).* Aspirînd înspre partea însorită a vieţii, ea îşi caută un loc acolo, în cerul bucuriei: *Eu însămi am să vă fiu torţă,/ O torţă zveltă cu lumina înaltă (Terapie),* dar nu o dată e silită să constate semnele căderii, destrămării, istovirii şi pierderii. Poezia însăşi va fi ignorată, dacă nu dispreţuită făţiş (*Fiul meu nu va învăţa*

niciodată/ Versuri pe de rost.), se teme poeta care s-ar vrea „îngropată” în veşnicia ei, a Poeziei.
Încercând să se autodefinească mai îndeaproape, ea caută analogii în natură *(Autobiografie),* iar atunci când nu le găseşte, se autodenunţă astfel: *Îţi jur/ Că nu mă mai număr printre păsări/ Si nici măcar falangele/ Nu-mi sunt/ Din os de privighetoare!// Am fost cândva diez,/ Am fost o dată si bemol,/ Dar acum nu mai sunt/ Decât un biet becar cuminţit // Si-ţi jur/ Că nu mă mai număr printre păsări... (Dezvăluire).* Rupte dintr-o confesiune tandră, poemele par frânturi de mesaje adresate umbrelor unor fiinţe dragi (părinţii, bunica), sau chiar unei instanţe transcendente; alteori sunt mici dovezi de smerenie în faţa sublimului cosmic. Erotica ei e suavă, şoptită, melancolică, nelipsită de un soi de dramatism al gesticii *(Ritual, Căutări)* şi mizând, în continuare, pe analogii naturiste, în descendenţă blagiană, desigur. Un bun poem de dragoste e cel construit pe ideea poetică de *întrerupere*: gândul, dimineaţa (ta), singurătăţile (mele), munţii, casele (*frânte*, ca un sinonim pentru *întrerupte*) conduc spre *acest martie - un lied/ Întrerupt de chemări si de muguri,* un final cât se poate de fericit...

Cel de-al doilea volum e prefaţat de o pastişă după stilul administrativ, mai precis după o cerere prin care crinul roagă a fi scutit de a mai da din coate ca să-şi afle loc în lume, transparentă parabolă despre condiţia poetului în lumea de azi. Metafora naturistă a cvasi-dispărut, fiind înlocuită de cea socială, limbajul devine mai direct şi mai nervos, decorul se

urbanizează, iar versul e mai deschis spre social şi spre cotidian. Sunt invocate personalităţi ale dizidenţei româneşti - Monica Lovinescu, Doina Cornea - şi sunt vizaţi poeţii optzecişti; cu fronda lor poeta noastră pare a nu rezona, deşi cartea ei are o tentă curat optzecistă, inclusiv graţie micilor parabole *existenţialiste (Reportaj, Poveste, Spectacol).* Se vorbeşte deschis despre *Desacralizata geometrie a înfrângerii,* insomnie, cenuşa şi limba pasareasca, disperarea de a-ţi duce existenţa ca-ntr-o gura de canal, ca-ntr-o cuşca, spaima de a fi manipulaţi farâ scrupule. Versuri corozive, sugestive, de o mare expresivitate, apar la tot pasul, vom „pescui" doar câteva: *Negustori ambulanţi/ Vând cutii cu cearcăne; Vorbele -/ Bulgări umezi/ Pentru moartea noastră cea de toate zilele; cu toţii ne purtăm tăcerile grele/ Ca pe nişte umbrele; eu rămân un sfeşnic/ Cu atâtea braţe/ Câte sentimente; dacă ar fi să mă rostesc,/ Aş îngenunchea lângă tine/ Şi aş desena pe pământ/O carte uşor pătată de o lumânare; Trage storurile înţelegerii/ Şi hai să rămânem singuri!* ş.a.m.d. Poemele cern dezamagiri şi tristeţuri postrevoluţionare *(Cântec de septembrie),* poeţii taie frunze la câini, istoria patrunde în oraş ca un camion militar devastator, singuratatea devine grea, copleşitoare, dar poeta ţine înca, strâns în mâini, *seminţele speranţei* şi viseaza la caldura unei minime intimitaţi, precum în aceasta înfiorata declaraţie de dragoste: *Azi-noapte/ Poarta pe care ai intrat/ A înmugurit.../ La noapte./ Când vei ofta în somn,/ Clanţa va da în floare.../ Sufletul meu - pietriş/ Sub paşii tăi/*

Care pleacă... (Azi-noapte)

Inefabilul, transparenţa, indicibilul guverneaza discursul îndragostit al poetei în placheta din 1998 intitulata *Aripi împrumutate de la îngeri*: *Afară va rămâne doar sufletul,/ Ca un abur moale,/ Pe care-l vei şterge de pe geam/ Cu poemul acesta.* (*Zidire* II). Învins sau învingator - cine e unul, cine celalalt, de parc-ar conta! - mai degraba despre învingatorul învins e vorba în această poveste de dragoste în care protagoniştii fac risipă de o delicateţe a gesturilor şi de o gingăşie a inimii nemaiîntâlnite, de unde şi frica de a pierde intesitatea trăirii: *Pe furiş,/ Cu o aripă împrumutată de la îngeri,/ Stergeam locul/ Pe care urma să treacă pasul tău. (Vis)* Versurile par a fi scrise cu uşurinţa celui care simte că poemul e consubstanţial fiinţei sale răscolite de emoţia luminoasei întâlnirii miraculos întâmplate, dar şi de umbra îndoielii, de jubilaţie, dar şi de tristeţe. Nu lipsesc momentele de răsfăţ textual când poeta se joacă folosind până la epuizare acelaşi determinant *(Cearcăne)* sau compune o mică parabolă - *Coşul cu vrăbii* - vrăbiile din coşul *Împletiti de meşterul orb al oraşului* fiind chiar poemele sale de dragoste risipite *Printre muritorii de râs/ şi muritorii de foame.*

În *Si a rămas poezia,* placheta din 2003, nu numai versul centrat, ci şi decizia poetei de a se lăsa în voia rememorării tandre, înţelegătoare, făcute cu inteligenţa şi cu bucuria (inclusiv a fricii) celui hărăzit să retrăiască, în

amintire, plenitudinea unor clipe bobate din vremea copilăriei, a adolescenţei şi a primei tinereţi îmi evocă experienţa poeticească din vremea când scriam Jucu Nobil. Nimic nu tulbură această bucurie a poetei de a toarce - liniştită, împăcată - firul vieţii, nici măcar sentimentul morţii: *Pe strada noastră/ Uneori trecea şi Moartea.// Se apleca din când în când,/ Culegea de pe jos destinele/ Ca pe nişte nuci/ Si le strângea/În şorţul ei/ De o culoare incertă.// Atunci vecinii noştri/ Porneau şovăielnic/ După ea/ Ca să şi le recupereze. (Moartea).* Apariţia unor termeni cu rezonanţe creştine, precum îngerii blajini, fiinţele transparente sau chiar Dumnezeu, ce-i drept, cam „încurcat", nu trebuie să ne inducă în eroarea de a vorbi despre religiozitatea poetei, deoarece aceştia nu sunt decât elemente de recuzită cu totul neconvenţională. Mai pregnante sunt viziunile cu referinţe personalizate: mama, bunicul, bunica, Iolanda, şi cu totul lăudabilă e libertatea poetei de a reinterpreta mituri biblice sau literare: ea împărtăşeşte soarta clovnului (*Prin pânza de păianjen a amintirii/ Te revezi/ Clovn cerşetor/ În portul gălăgios al lumii)* sau se identifică - autoironic - cu femeia, umilă, cum altfel?, a fiului risipitor; rescrie povestea lui Ulise - întors în Itaca lui ca un străin, acesta aduce mai degrabă a Sancho Panza decât a Don Quijote, obosit, astfel încât îşi acceptă sfârşitul murmurând *„A pleca înseamnă a muri puţin,/ Dar şi a reveni înseam...";* e o confuzie între Ulise şi Isus, între Penelopa şi Maria Magdalena; Quijote însuşi, iese din îngălbenitele file ale romanului lui Cervantes în lumea

noastră, dar se prăbuşeşte *Pe trecerea de pietoni,/ Împiedicân- du-se/ De cârjele subţiri/ Ale propriei tinereţi.*

Ispita textualizării din această carte, precum şi din ciclul de Inedite, cochetarea cu ironia şi autoironia, dobândirea înţelepciunii de a şti să aprecieze bucuriile mărunte ale vieţii, inclusiv plăcerea de a se copilări, dar şi împăcarea cu ideea dispariţei sunt tot atîtea semne clare ale maturităţii spirituale şi artistice a Anei Hompot, o poetă adevărată, care a învăţat de minune lecţia desprinderii de toţi şi de toate şi a înălţării - prin cuvîntul poetic - în lumină...

Mircea Petean
Floreşti - Cluj, 04.05.2020

PRINTRE CUVINTE

Editura Eminescu
Bucureşti, 1982

SCRISOARE DESCHISĂ

lui A. P.

Invaţă-mă încet Pe punţi
de clorofilă Sau de
blândă ninsoare Să mă
apropiu De cerbi,
De oameni
Şi de cochilia de lumină
A cetăţii.

Invaţă-mă cu răbdare Să
fiu
Văzduhul solar Prin care
bucuria trece Ca un
cântec.

lui Gotfried
Benn

TERAPIE

La noapte
Am să vă frământ
O azimă din lună
Şi am să vă depun pe masă
Soarele
Ca pe un pocal cu vin
vechi.

Eu însămi am să vă fiu
torţă,
O torţă zveltă cu lumina
înaltă, Atât de înaltă încât
Veţi uita Că pe pământ,
În soare şi în Lună S-a
făcut O, cât de târziu!

PEISAJ (În amintirea tatii)

Ai ostenit
Şi ţi-ai sprijinit inima Pe
cântecul meu...

De-atunci
Turme de nori sfielnici Pasc
liniştea amară a casei.

C-un gest venit din somnul
păsărilor Eu încropesc din
cuvinte căzute O floare de colţ.

DECLIN

Încetezi să mai fii pasăre
Când sub aripa stângă Ai un
mecanism cu cadran Care
nu mai măsoară trecerea.

Încetezi
- În general -
A mai fi anotimp Când nu
mai porţi in sânge Urme
vagi de clorofilă Care te-
amintesc În formă de tei

Şi
- În general - Odată uitat
Descântecul pentru melci
Încetezi a mai fi...

ÎN TRECERE

(pe la mormântul bunicii)

E toamnă iar
Cu crizanteme la mormântul de
lumină al bunicii...
În aerul încins de triunghiuri
Numai eu mai rămân Să înţeleg
Că nu-mi amintesc cum erau ochii
mei

În cărţi s-ar scrie „Fortuna labilis"
Dar eu cred numai

Că-i toamnă iar
Cu crizanteme la mormântul de
lumină al bunicii.

DECREMENTA

Am trăit câteva cărţi,
Mi-am mâhnit degetele
Numai cu semne de
punctuaţie.

Ţie am vrut să-ţi dau Un
cântec cosmic Şi ţi-am dat

Numai un palid trup de

pasăre. Şi uite,

Acum inelele-mi sunt de
plumb, Sângele - de
paisprezece carate - Şi
vorbele-mi foşnesc departe
Ca-n păduri ecuatoriale.

DESTRĂMĂRI

Tristeţea mea de gradul unu E
frântă de tristeţea mea de gradul
doi.

Curăţind de zăpadă străzile,
Un om obosit
Curmă starea de fericire a
oraşului

Şi alte milioane de oameni Sfarmă
universul In cuvinte mărunte de
tot,
Ca să le-ncapă în pumni,
În priviri,
Şi-n glasurile subţiate de frig.

SCRISOARE

Dragă Mamă,
Vei şti
Că sunt tristă ca cenuşa.

Despre mine oamenii spun
Că am casa cu acoperiş de
nuferi, Dar, nu-i aşa,
Mamă,
Că şi nuferii-s în cer?

Pe la noi
Plouă o dată pe vis,
Aşa cum prin alte părţi Plouă
o dată pe zi

Şi magnoliile s-au ofilit Fără
să m-aştepte,
Deşi în cădere îmi rosteau Cu
un fel de fraternitate numele

-

Ana

DEZVĂLUIRE

Îţi jur
Că nu mă mai număr printre
păsări Şi nici măcar falangele Nu-
mi sunt
Din os de privighetoare!

Am fost cândva diez,
Am fost o dată şi bemol,
Dar acum nu mai sunt Decât un
biet becar cuminţit

Şi-ţi jur
Că nu mă mai număr printre
păsări…

SPLEEN

În timp ce eu azvârl în dreapta şi-n
stânga Sentimente galeşe Dispreţul,
iubirea,
Indiferenţa,
Sau oboseala dată-n pârg...

Inima mea nu mai sună,
Nici oasele Şi nimic în afară de Un
cântec năuc Precum floarea-
soarelui.

MODUS VIVENDI

Sunt tot mai mult În
întârziere...

În loc de infracţiuni
Comit poezie

Şi fiecare pas devine
Un „modus
muriendi". Scris pe
ambele emisfere.

SEMNE

Cu o lopată uriaşă Un clovn
Adună puf de păpădie Ca să-
nchipuie iubitei Abia înfiripată
diademă Şi repetă îngândurat:
„Anabell Lee"...

(Dar fiul meu nu va învăţa
niciodată Poe pe de rost.)

Cineva m-a rugat Să-i îngrijesc
un trandafir (Pleca departe.)
Am vrut să deschid uşa încet -
Să nu trezesc din visare
Păianjenul -
Şi cheia mi s-a rupt în broască.

(Fiul meu nu va învăţa
niciodată Rilke pe de rost.)

În adolescenţă
Cineva mi-a spus să fiu cuminte
Şi mi-a dat o cruce-talisman.
Am crezut că-i
aripă Şi pe

primul trecător L-
am rugat
Să mi-o fixeze pe umeri -
Şi când am înţeles era prea târziu...

(Fiul meu nu va învăţa niciodată

CUTREIER

Lin cutreieram
Pieţele cetăţii
Şi adunam
scrum.

Aici
Poeţii - popoare de mesteceni
Arseseră pe rugul versului
nescris...

Şi numai pe tine - rar - Te
întâlneam

In sfiala din vecinătatea

cuvintelor. Şi atunci
Trupul meu urca în cântec Şi
cobora-n veşminte.

PLECĂRILE

tatălui meu Ştefan

Pentru ca despărţirile să fie mai
uşoare Credeam că trenurile ar
trebui să aibă Formă de inimă.

Pentru ca plecările să fie mai
uşoare Şi pământul ar trebui să
aibă Formă de inimă - credeam.

Dar tu mi-ai amintit Că inima
opreşte pasul,
Gestul mâinii şi sărutul La
drumul jumătate.

CÂNTEC ISTOVIT

Toamnă,
Sacru ecou suspendat În frunzele cu pulsul încetinit.

Sub streaşină luminii ascult
Cum nevoia de cântec se-aşază în faguri
Şi mi-e somn,
De somnul păgân al Evei mi-e dor.

Cărţile, Doamne,
Cărţile odihnească-mă-n pace,
În vecii Poeziei,
Amin!

DECLINARE

Încet te declin
Ca-n copilărie
„Platanus alta,
Platani altae..."

Un cuc bătrân
Sparge
secundele Mici
cât alunele.

Cu un spic
Ziua desenează un cerc mai
mare, Noaptea - un cerc mai
mic

Şi toate par neregulate,
şovăielnice, Ca-n copilărie
„Platanus alta,
Platani altae..."

VINOVĂŢIE
5

Sunt tot mai vinovată De-o
carte nescrisă pe care
Păsările-au îngenuncheat

Şi se roagă
Ca glasul meu să se-
mplinească Proiectându-şi
umbra Pe inima abia
ghicită A cântecului.

SUNT

Câteodată sunt
Ramura nervoasă-a unui cântec
posibil, Dar niciodată floarea nu se-
nfiripă, Niciodată rodul nu se ţese.

Întâiele cuvinte Se poticnesc În
lagunele din mine,
În bulgării de sare Ce presimt
Golgote ale melcilor.

AUTOBIOGRAFIE

Trăiesc prin supunerea tristă a
trestiilor...
Nu cunosc suflete mai adânci decât
apele...

Nu cunosc delir mai adânc decât nisipul,
Nici rugăciuni mai fierbinţi decât ale
melcilor...

ÎNSOTESTE-MĂ

5 5

„Et si tu veux apprivoise-moi" (A. De Sint-Exupery)

Insoţeşte-mă
Numai până la cântec-apune!

Uite,
Pe trupul meu e scris cu
păsări „A iubi..."

Si când iambii se vor înroşi pe
zare, Când troheii vor fi trecut
În altă emisferă,
Îmblânzeşte-mă, de vrei,

Fă-mă şarpele casei tale -
blândul - Si de lângă pragul
casei tale-mi Va izvorî
cuvântul.

AS FI VRUT...
5

Aş fi vrut să fiu Văzduhul
supus dintre păsări Sau
cântecul pe care-l cerne
Luna peste tine-n vis,

Ceasul care sădeşte-n
fântâni Foşnet de stele.

Dar prin inima mea
Trece spre pământ
Tulpina subţire a fiecărei lacrimi
Si fiecare cântec
Uscat în amurgul pădurilor.

PSALM

Cu mâna-ţi mare cât o bucurie
Ridică toamna de pe pieptul meu,
Cu întuneric să mă vindeci de
izvoare, Strivind al lacrimilor trup -
de sare - greu.

Să facem, calmi şi drepţi, să-nvie
clorofila În vastele livezi din noi -
uitate -,
Căci fructe-candele ne dau lumină,
Să ridicăm în noapte o cetate.

GRAMATICĂ

Un nou anotimp - Ca o
gramatică Fără
cuvinte...

Frunza se leagă de mine
Printr-un cuvânt scurt,
Poate umil.

Cerul îşi modifică forma
Întotdeauna
După nori şi după curcubee,

Dar niciodată după
versul Cu care-mi măsor
cântecul Intrat în
ulciorul somnului.

RITUAL

Amurgul
Iese încet de prin cochilii.

În cer se-aude foşnetul algelor Care vor răsări Dintr-un lut solar Doar de noi ştiut.

Şi-atunci
Pe-o fâşie de-amintire
Mă voi întoarce la tine
Şi-ţi voi zdrobi numele între două harpe
La lumina şerpilor.

CĂUTĂRI

Mai caut încă prin ape O frunză Sau un liman,
Dar mă pierd În îmbrăţişarea trestiilor.

Şi tu ai braţe de trestie
Când mă aduni dintre nuferi şi alge,
Ademenindu-mă c-un fluier de mesteacăn,
Cu pietre şi cuvinte
Cu scoici şi c-un blestem.

ÎNTRERUPERI

Cu gândul întrerupt privesc
Uimirea dimineţii tale întrerupte
De trupul subţire, de peşte,-al tăcerilor mele...

Ca flaute vechi,
Uitate de Pan în paşnice crânguri,
Se trezesc singurătăţile-mi întrerupte de maci...

Şi în timp ce coboară miresme
Din munţi întrerupţi de vâltoarea pădurilor,
Casele sunt frânte de pete de lumină

Şi-acest martie e un lied Întrerupt de chemări şi de muguri.

AUTUMNALĂ

Din ramurile toamnei Cad alene
Fructe grele de soare.

Din sufletul meu
Se prăbuşesc mereu vise ce-abia au dat
în pârg.

Odată vom rămâne Gemene desfrunzite,
Eu şi Toamna.

SPRE MAREA LINIŞTE

5

Priveşte cum se frâng aripile toamnei!
O pasăre albastră,
Uimită de-atâta moarte,
Şi-a clădit cuib în veşnicie.

Crizanteme ostenite Plutesc spre
marea linişte.

Cu strigăt de lebădă te rog S-
acoperi ochii toamnei cu petale,
Să nu vadă păsările care-au intrat în
marea, Mult visata linişte.

CEAS DE DESCÂNTEC

Cărarea-i străjuită de-un sunet
prelung, Pădurea se întoarce în
temple solare...

Altarul are astăzi potire Mai înalte
Pentru jertfirea albă a culorii de
apoi.

Un corn de inorog muiat în clorofilă
Şi în iubirea vegetală a verii
Sfinţeşte colbul aspru Prelung atins
de tine.

Si trupul meu e proaspăt Şi trist ca
o-nserare...

BINECUVÂNTĂRI

Să plecăm!...
Să încercăm să cunoaştem
Foşnetul somnului ridicat din
cuiburi!...

Să învăţăm,
Rând pe rând,
Cuvintele sălciilor Şoptite pe ţărmuri,

Apoi să poposim într-o poiană,
Cu pâinea şi vinul să binecuvântăm
iarba!...

Iarba să ne binecuvânteze cu paşii
melcilor Alunecând pe lângă noi,
Purtând în cetăţile lor Un mare cântec
Răsărit din palmele albe ale Luminii...

TĂCERE

Tăcere,
Alături de păsări ce s-au stins
Acum o mie de cântece...

Până la noi Rar mai ajung
Colinzi bătătorite De milenare
sărbători.

Paşnic calvar e ceasul,
Netăgăduită ne e pacea şi
prelungă, Ca o mângâiere de
salcie Foşnind în vis.

Tăcere albastră,
Lângă păsări
Ce vor înflori - poate - iar
Peste o mie de cântece...

DE TAINĂ

Între noi -
ca o posibilă ninsoare -
moartea.

În rănile noastre Asfinţitul a
prins rădăcini.
Tot ce atingem se preface-n cântec.

Sângele meu pădureţ Se
prelinge
Pe linişti neîntâmplate.

ELEGIE 1

Şi trupul meu S-a-
ntors într-o poveste.

Şi sufletul meu e un alt
pescăruş, Iradiind foşnete
De toamnă...

Pe ţărm,
Părul Pandorei e-un cântec
Tot mai prelung...

ELEGIE 1

Timpul e molcom ca o povaţă
Şi poezia din noi - fără
întoarcere.

Trec prin corole
târzii Şi prin
dragoste
Cu tristeţe de apă biciuită de
toamnă, Cu tristeţe de pădure
în murmur...

ELEGIE AUTUMNALĂ 1

Păsări de clorofilă stinse în
delir Muiau aurul toamnei
În vechi curcubee.

Mâinile mele Frământau
Amintirea sonoră a mării.

În inima mea Culorile
foşneau Ca o dragoste
nouă.

TACI…

Taci…
Taci mereu ca un semn de-ntrebare…
Ai săpat mult,
Ai pătruns tainele albe risipite de tânărul mai…

Undeva ai ostenit…
Apoi a căzut o frunză,
Încă una…
Apoi a ostenit şi cerul…
Clipele s-au Închis…
Le-ascunzi…

Taci,
Taci mereu…
Ai ostenit când mi s-a făcut - mai mult ca oricând - Sete,
Sete în formă de cântec,
Sete în formă de lumină…

Poate ţi-au fost buzele în formă de inimă,
Poate ţi-a fost inima în formă de flacără rătăcită…

De-aceea Taci

ELEGIE AUTUMNALĂ 2

A plecat Pan
Şi curcubeul sună
Ca naşterea albastră a ninsorii.

Şi păsările au plecat Răni
deschizând în lucruri
Neştiute.

Şi nunţile din munţi
Au curs către cetate
Prin timpuri rotunjite-n amintire
Şi a descântec săpat
În inima-lumină a lui Pan.

APROPIERE

Sub zodia foşnitoare Care
ne naşte sfielnic
Cuvintele se fac mai mici
Când înfloresc amar Sub
aripa stângă.

Şi sunt târzie ca un testament;

Şi tot mai mult râvnesc La-
ntunericul de sub scoarţele
stejarilor.

Tot mai mult m-apropiu de liniştea
Solară din fructe.

DE DECEMBRIE

Pe-aici
Ieri
Castanii se mlădiau
După cântecul
toamnei.

Noi eram limpezi Ca
sângele viilor.
Mărgelele lucrurilor erau
ruginite De paloarea
soarelui Cu pleoapele
întredeschise.

Pe-aici
Ieri
Se numărau împlinirile.

Azi
Se cerne sarea.

DESPRE UN LIED

Ninsoarea E
ultimul lied Pe
care mi l-ai scris.

Sufletul tău
Şovăia între alb şi
albastru. Tăcerea mea
şovăia Între dragoste
şi aşteptare.

Apoi,
Cu simplitate de
descântec, Ninsoarea a
durat în mine Tainica
geometrie a tristeţii.

INIMA MEA NAŞTE FÂNTÂNI

9

Inima mea naşte fântâni Spre
care se-apleacă stelele Ca să
bea linişte,
Spre care se-apleacă luna Ca să
bea tristeţe.

Inima mea naşte fântâni Atunci
când repetă Toamnele pe care
le-a-nvăţat Fruct cu fruct,
Nor cu nor,
Dor cu dor.

Nu ştiu dacă destinul meu Şi-a
ales culoarea,
Dar inima mea Naşte fântâni...

PRINTRE CUVINTE

Eu nu sunt poet.

Pe genunchii mei,
Trecuţi prin temple,
Amintirile se-
mpletesc.

Când adorm,
Câte un verb tânăr Mi-
atinge inima c-o
gladiolă

Şi-atunci mi-aduc
aminte Că nu sunt poet.

PRIMĂVARA

E-o vastă mirare de aur în văzduh.

Din păsări Culoarea coboară
Spre rădăcini.

Sub tăcuta boltă a inimii
Sângele se opreşte un vers
Să asculte aşteptarea din
pomi.

Şi încet Mi se face dor
De mirarea de aur din văzduh...

IPOSTAZE

Tu mi-ai spus Să şterg sudoarea
ierbii Cu surâsul,

Tu mi-ai spus să-nvăţ În zori
Nisipul să rodească limpede.

Tu mi-ai spus
Să părăsesc livezile cu şerpi
întârziaţi, În care fructele mai
sângerează încă...

Tu m-ai ascultat ca pe o scoică
Şi m-ai uitat, în prag de somn,
Pe plajă...

GÂND DE IARNA

Cu gesturi de tăcere
Cerul îşi lasă veşmântul
alb Pe amintirea ierbii.

Eu mi-amintesc Că
nimănui nu am ştiut Nici
vin,
Nici pâine,
Nici candelă să fiu.

Doar în păpădii am
strecurat O vagă
aşteptare Şi-n cântec -
ca un mac - Un strop de
sânge...

SENSUL INTERZIS

Editura
Clusium Cluj-
Napoca, 1996

CERERE

Subsemnatul *Lilium Candidum,*
Numit s*i* Crin,
Domiciliat pretutindeni,
*De profesie l*umină,
*R*og prin prezenta să
binevoiţ*i A-mi acorda*
posibilitatea De a nu mai fi
*nevoit S*ă*-mi fac loc cu*
coatele prin lume.

Solicit aceasta,
Întrucât posturile rămase vacante
prin grădini Sunt ocupate în
exclusivitate de legume,
Fapt ce pune în pericol.
Perpetuarea speciei din care fac
parte.

Menţionez că am origine sănătoasă,
Iar referinţe despre mine pot da Toţi
poeţii demodaţi.

A FI LINIE FRÂNTĂ...

COPACII

Plânsul meu Şi inima mea
Sunt copacii aceştia cu gust esenţial,
Copacii aceştia ceasornicând Pe străzile oraşului
Intrate în grandioase planuri de sistematizare,

Copacii aceştia cu frunze sărate,
Torturaţi până la clorofilă,
Ca să crească drepţi,
Înalţi şi simpli Într-o străină simetrie.

PERSPECTIVĂ

Oamenii fac piruete prin ceaţă
Printre suave colonade de hârtie.

Efigii de metal coclit îi privesc.

Apa mării e încă vis
Şi prin arterele ei
Se desăvârşeşte sarea
Ca un senin simulacru de moarte.

Dacă şi-ar da osteneala,
Bătrânii planetei şi-ar aduce aminte
Că omul fusese condamnat
La câteva milioane de ani de
cunoaştere,

Că un delfin a visat Că face piruete
prin ceaţă

Şi s-a trezit

Şi a murit.

BIOGRAFIE

Eu niciodată cerc nu am fost.
Suferinţa de a fi linie frântă Nu se
înregistrează nicăieri,

Dar pe fiecare segment Vibrează şi
doare
Desacralizata geometrie a
înfrângerii,

Pe fiecare segment Tremură nopţile
de nesomn

Şi-n nopţile de nesomn aud
Cum o parte a omenirii rumegă
cenuşă
Şi o alta
Pune la cale
Lectorate de limbi păsăreşti.

ABSENTĂ

5

Pe străzi şi prin cărţi
Semnele umblă cu capetele sparte.

Cineva care nu iartă Revarsă
peste lume Apa tulbure a
absenţei.

Negustori ambulanţi Vând
cutii cu cearcăne.

Cineva care nu iartă Respiră
pe gură Cuvinte moarte.

POEM DE MARTIE

Copacii au strasuri de muguri.

(Eu merg lin pe stradă Cu sufletul
deja la beneficiar.)

Natura sculptează porţi nevăzute
Pentru viţeii nenăscuţi.

(Merg lin pe stradă.)

Apoi o sală...

Vorbele - Bulgări umezi
Pentru moartea noastră cea de toate zilele.

CÂNTEC DE SEPTEMBRIE

Mi-e frig (Cât de frig!)
Sub cortul solar de septembrie!

Şi suntem liberi
Cât ţine umbra copacului
Şi fericiţi
Cât ţine gustul cernelii de tipar.

Dar curând se va închide portul de
iarbă, Umbra copacului e de pe-
acum ciobită Şi-n cerneala de tipar
Cresc statui aplecate.

AGLOMERAŢIE
5

Stam strâns lipiţi Unii
de alţii Ca-ntr-o gură
de canal, Căutându-ne
un loc Cât mai
confortabil.

Din când în când
Priveam spre ieşire,
Unde stăruie
O spumă subţire de
lumină Şi o promisiune
de aer.

Cine ieşea din rânduri
Cădea
Fulgerat.

CINEVA

Cu degete de lemn Cineva
îmi cotrobăie prin vise: Mai
aruncă la coş câte un
coşmar, Mai clasează câte o
suferinţă,
Mai aşază câte o iubire -
tipicar În raftul cu cărţi
interzise.

Cineva,
Cu degetele mânjite,
Îmi umblă prin lacrimi.
Le întoarce pe toate părţile.

Eu îi văd pe perete Umbra.

Doinei
Cornea

ÎN FIECARE ZI

În fiecare zi Mă
apropiu de copaci.
(Copacii au miezul de
frig Şi sunt albaştri.)

În fiecare zi Trecem
împreună Prin inelul
morţii.

NOI, PĂPĂDIILE...

Noi, păpădiile - Sub
gardul umed...

Deasupra pluteşte
Imaginea zeului.

(Din ochii lui Purtători
de moarte
- Ni se spune - Ne vine
culoarea.)

Ploaia e prelungă şi murdară.

„Să nu luaţi în deşert
- Ni se spune - Numele
zeului,
Să nu luaţi în deşert
Numele gardului!"

CĂRARE DE SINE

Portul privirii e de mult
construit. Vasele inimii -
Pline cu cercuri,
Cu cărţi Şi seminţe.

Prin apă şi prin cer Se alege
cărarea de sine,
Plantată pe margini Cu veşti
arborescente.

De departe Se desenează
Chipul liber Al copacului.

DOMNULE CASCADOR

SECVENŢĂ
5

Mă plimb uneori pe stradă
Ca ideea de cuşcă Prin
leu...

În clipele acelea Iubesc
acut şi fără speranţă
Somnul adânc De după
examenele De ştiinţe
sociale.

Şi tot atunci
De prin grădini
Gladiolele comit -
Prin asociaţie de idei
Cu uzata sabie a lui Damocles -
Suave crime
Pe suprafaţa
Vegetalei mele inimi.

REPORTAJ

Nimenea şi Nimicul
Locuiau într-o casă Şi
erau fericiţi.

Zidurile erau uriaşe cuburi
luminoase (De becuri nici că mai
era nevoie)
Şi izolarea fonică era perfectă.

Dar într-o zi Un lingvist cu
chelie A descoperit că-n casă
mai locuia *Si*
9
-
O conjuncţie.

În aceeaşi noapte Pereţii s-au
prăbuşit.

TĂCERILE

Nu-mi mai aduc aminte de nimic...

Sunt toba de lacrimi Spuzită
pe margini Cu o brumă de râs.

Pe fratele din dreapta Îl
doare floarea soarelui,
Pe cel din stânga - Asfaltul
topit în vară,

Dar cu toţii ne purtăm tăcerile
grele Ca pe nişte umbrele.

POVESTE

Tatăl copilului era
jurist Şi el (copilul
adică)
A transformat *Codul familiei* Într-un fel de
insectar.

(Pe fiecare pagină a
desenat Un fluture
chinuit,
Cu acul de rigoare.)

Apoi a pornit-o pe străzi.

(În tramvaie şi pe
bulevarde Doamnele în
vârstă
Semănau cu partea de nord a
copacilor, Iar cele tinere
reproduceau partea de sud A
aceloraşi copaci.)

Când s-a întors acasă (Seara târziu)

Mama călca rufe şi tata studia *Codul familiei*

Şi nimeni nu l-a certat.

DOMNULE CASCADOR...

Domnule cascador,
Apropie-te!
N-am să-ţi cer Să sari din tren,
Nici să mergi pe sârmă-n locul meu...

Îţi cer numai să-nduri Ceasul acesta În care memoria a turbat
Şi ştii că ar trebui s-o împuşti Şi n-ai cu ce;

Să-nduri ceasul de tristeţe În care simţurile îngălbenesc,

Să-nduri ceasul Pentru care
Devin oglinzi Toate neliniştile.

SPECTACOL

Actul întâi -
Inima.

Actul al doilea -
Numai mâinile şi
ochii.

În actul trei Hamlet
Ar fi trebuit să rostească Un
monolog în transcripţie
modernă,

Dar, când să intre în scenă, S-a-
mpiedicat de-o cheie Şi s-a-
nchis cu ea pe dinăuntru.

SCRISOARE

Îţi scriu
Pentru că trăim
Fiecare cu centimetrul său cub de ploaie Care ne udă tâmplele Şi cu tragedia de a nu avea cum scrie
Reportajul sălciu Al fiecărei zile.

În câmpul muncii Măgari costelivi
Rumegă nostalgia spiritului revoluţionar

Şi eu rămân un sfeşnic Cu atâtea braţe Câte sentimente.

ROSTIRE DE TOAMNĂ

Iată,
Am intrat în evul de frunză al nuanţei!

Toate triunghiurile s-au deschis În nesfârşite verticale

Şi, dacă ar fi să mă rostesc,
Aş îngenunchea lângă tine Şi aş desena pe pământ O carte uşor pătată de o lumânare.

ATMOSFERĂ

Iată şi orizontul de la etajul nouă...

Fond sonor - Simfonia I
neterminată A ascensorului
defect.

Noaptea - Geamătul disident
Al raftului de bibliotecă.

Pe o farfurie - Zbârcite şi
murdare - Fructe ale
cunoaşterii De la aprozar.

Pe conductele de apă caldă -
Curge melancolie Dimineaţa -
între şase şi opt.

POEM MIZANTROP

Câinele vecinului latră stacojiu.

E semn că-şi vor face apariţia
Musafirii duminicali
- De cinci ani,
Mereu aceiaşi...

Îşi vor vântura vreo două ceasuri
Seminţele gândului
Ca să se usuce şi mai temeinic...

Vorbele vor scrâşni Ca freza
dentistului!

Apoi banalităţile de la despărţire
- Ca o aplecare spre chiuveta din
stânga (Tot din cabinetul
dentar).

În sfârşit Din nou,
Lătratul
- Parcă mai puţin stacojiu - Al
câinelui vecinului.

CHE SARA...

Aşezată
Pe o treaptă fierbinte a
Existenţei
Oblojindu-mi sufletul -

(Iubirea,
Pojar târziu
Dintr-o copilărie năucă...)

Iată şi puntea de ceară
Împodobită cu desene
cubiste!

În centru
Un ceasornic cu
minutarele Transfigurate
Şterge timpul de pe
cadrane. Călătoria e
lungă.
Dar nimeni n-o mai
măsoară. De pe chipurile
călătorilor Se prelinge O
dâră de cenuşă.

Unora
Asta le-ar putea aminti
De clepsidre.
În jur,
File de carte,
Desperecheat
e -

Şi de departe

Un şlagăr
(Şlagărul unui
cântăreţ Orb ca
Destinul însuşi):
„Che sara, che
sara,
chesara?"

CICATRICEA DE PE OGLINDĂ

Ieri
A fost adusă de la reparat Oglinda
veneţiană.

(Eu, doamnelor şi domnilor,
Sunt cicatricea de pe oglindă.)

Până mai ieri Coaja întâmplărilor
Era reflectată fidel - Plânsul
nedezghiocat.

Când am ajuns,
Am constatat că ai casei se tem Să
nu învăţ ciobul stâng Să jure strâmb,
Ciobul drept Să dezvăluie
Forma de clepsidră a chipului
femeilor, Ciobul de sus să
deconspire Rolul frunţii în mai toate
tragediile, Ciobul de jos,
Mai ştiu eu ce...

VIZIUNE

Tot mai tare
scrâşnesc Roţile
morţii
Pe pavajul din care au muşcat
adânc Paşii istoriei.

Şi numai eu văd Cum roţile
Îi stropesc pe trecători Cu
semne de-ntrebare,
Cum farurile Tencuiesc cu
lumină Pereţii aerului.

ISTORIE

Plecau la război

Apoi veneau veştile,
Umbratice,
Ca nişte copaci.

Şi bucuria fiecărei
victorii Se măsura cu
camere Pe care
tăcerea Le zugrăvea -
Incolor - Cu una Sau
mai multe Absenţe.
Şi, prin ochiul transparent al
fântânii Din curte,
Trecea o umbră De lacrimă.

TU TRECI...

Tu treci prin culoarul strâmt al
istoriei Cu surâsul aşezat în faguri,
Prea rar dăruit.

Comunic cu tine doar prin albastre
canale Prin care irisul cuvântului
transpare Ca teama din miezul
visului coclit.

Cu raza cărui cerc de lumină să te
strig Când printre cuvinte se face tot
mai frig?

Să te adun - sub care semn,
Când peste lume bat clopote de
lemn?

CU PAŞI DE PÂSLĂ

STÂND APLECAT

Stând aplecat
Deasupra hârtiei
albe,
Deasupra caietului liniat cu
real, Când, cu paşi de
pâslă, vin Frica şi
Singurătatea Făcându-şi cu
ochiul Şi schimbând
amabilităţi:
„După dumneavoastră",
„Après vous"...

Stând aplecat Deasupra
hârtiei albe,
Să-ţi înveţi Să scrie
Până şi respiraţia!

SINGURĂTATE

În fiecare noapte Pe străzi Bântuie
Lupul-Singurătate.

Cu paşi mari ocoleşte Canalele
deschise,
Hârtoapele,
Containerele pline Şi numai ochii lui
luminează.

Sălbatic Îi muşcă
Pe fragilii ieşiţi din localuri,
Îşi înfige ochii
Pe chipurile muncitorilor din schimbul
trei...

(Pentru variaţie Paşte chiar Iarba
metaforei De pe veştedele câmpii Ale
poeziei.)

Nu ştiu unde se ascunde ziua,
Dar noaptea Lupul-
Singurătate Devorează cu
măsură oraşul.

*

M-a surprins singurătatea
Aruncând în semenii mei -
Bărbaţi şi femei -
Cu bulgări uriaşi şi pufoşi de
dragoste. Numai că semenii mei -
Bărbaţi şi femei -
Seara se culcau mult prea
devreme Şi dimineaţa se trezeau
foarte,
O, foarte târziu.

IZOLARE

În preajma inimii - Un
gard viu.

La marginea privirii -
Gratii de alb şi negru.

Semnificaţiile se cuibăresc
Umilite
În dicţionare.

Trage storurile
înţelegerii Şi hai să
rămânem singuri!

TEMERI

Mi-e frică să nu devin peste
noapte Un port,
O gară
Sau un cinematograf aglomerat.

Mi-e frică să nu ispăşesc,
Chiar astfel,
Pentru marea mea singurătate,

Pentru că astfel
M-aş scufunda definitiv în ea,
În bătrâna mea singurătate,
Şi n-aş putea ieşi niciodată la
suprafaţă Decât în formă de nufăr.

GALBEN

De la o vreme,
Pe obraji
Ne alunecă o apă galbenă.

Vecinii se uită-n altă
parte Sau ne spun
Să ne ştergem de tristeţe.

Tot mai multe sunt pe
stradă Porţiunile de
teren alunecos.

Cădem,
Ne lovim,
Ne rănim,
(Sângele ne e galben),
Dar ne ridicăm,
Ne mai ridicăm!

UN OM MĂTURÂND

Un om mătura strada,

Cu gesturi grele Îşi
mătura viaţa:

Chitara pe care părinţii
Uitaseră
Să i-o dăruiască la bacalaureat,

Portul din priviri,
Portul în care
Visase să debarce
Cu zvelta-i logodnică în blugi,

Ceasul electronic Şi
singurătatea.

Cu toată oboseala-n

mâini, Omul mătura.

SCRISORI

POEM ÎN AUTOBUZ

În autobuzul de ora douăsprezece,
Cuvintele
Transpiră apa morţii.

În atingere Trupurile îşi
transmit Nevăzute celule de
singurătate Şi de oboseală.

Lângă plasa cu cartofi şi ţigări
umede Disperarea găinii e mai
vie decât Inima omului.

Pe furiş,
În pumnii strânşi,
Duc prietenului de departe
Seminţele speranţei.

ÎNTOARCEREA ACASA

De fiecare dată Te întorci
acasă
Dintr-un război de treizeci de ani.

Nu te întreb dacă ai învins...

Tu îmi povesteşti încet
Duioase filme de desen
animat

Şi numai noaptea - târziu -
Mâna ta desenează în aer
Mori de vânt.

AR TREBUI SĂ-TI SCRIU MAI DES

5

Ar trebui să-ţi scriu mai des,
Să-ţi povestesc în fiecare zi Măcar
câte-un copac,

Să transcriu pe curat, pentru tine,
Măcar dimineţile acestea cu ceaţă,
Să-ţi traduc câte un fruct Sau câte
un fir de frezie.

Ar trebui măcar Să-mi desenez pe
ochi,
Cu dermatograful, câte o bucurie,
Să-mpart la doi
Plumbul plânsului neplâns,

Dar iată,
Colţurile inimii sunt tot mai ciobite,
Iar glasul e tot mai rar săpat de
cuvinte.

POEM INTIM

Mi-e dor de
tine Ca de o
casă În care
intri seara.

- E cald şi miroase
intim A ţigări
proaste Şi a carte
neîncepută.

Obiectele sunt
somnoroase, Coniacul
din pahar A şi aţipit.

Degetele veacului
Apasă pe butonul
soneriei. Nu
deschidem.

CÂND PLECI

De fiecare dată când pleci

Pe geam se-ntinde - gri - O
peliculă groasă de
singurătate.

De fiecare
dată Când
pleci Îmi
cade Pe
prag O
pasăre
Murind.

SCRISOARE ÎN MOARTE

In casa aceea
Zidul dinspre apus e
crăpat. M-apropiu uneori
de el Ca să te simt
aproape.

Pe acolo se strecoară
înăuntru Psalmii bufniţelor
Şi iau forma ceştilor Şi a
scrumierelor.
În vasele acelea cresc Cel
mai bine
Plantele pe care le folosesc
Ca unităţi principale De
măsurat singurătatea.

Ultima oară a înflorit un cactus.

SCRISOARE DIN MOARTE

Iubito,
Pe aici e lin şi bine
Ca-n barca aceea de demult,
Numai că acum
Nu mai sunt eu cel ce vâsleşte.

Rănile trupului s-au
închis, Acoperite de o
peliculă Subţire - de
lumină.

Şi, să nu uit Când am
plecat,
Din grabă sau din
nehotărâre, N-am
dezlegat inimile noastre
Şi pe a ta
Am smuls-o din rădăcini.

Dacă ai timp Şi răbdare
mai ales,

SCRISOARE DIN MOARTE

Încearcă s-o răsădeşti.

REVELAŢIE
5

Ca un stilet de argint
Înfipt în inima inimii
mele - Vestea că exişti...

Toate nervurile mele
Înflorind disperate La
vestea că exişti.

Şi clipele
De dinaintea vestirii -
Pietricele albe,
Pe care le scutur din
sandale, Aşezată pe o
bancă,
Într-un parc Dintr-un
oraş Cu nume de femeie.

AZI-NOAPTE

Azi-noapte
Poarta pe care ai
intrat A
înmugurit...
La noapte.
Când vei ofta în
somn, Clanţa va da
în floare... Sufletul
meu - pietriş Sub
paşii tăi Care
pleacă...

CERCURILE DE MESTECENI

CERCURI

La moartea poeţilor Mestecenii fac
cerc în jurul lumii - Pentru fiecare
poet rămas Câte un mesteacăn.

La moartea claunilor Meduzele
fac cerc În jurul mărilor -
O meduză pentru fiecare claun
rămas.

Şi-s tot mai compacte cercurile de
meduze, Tot mai tremurătoare
Cercurile de mesteceni.

LITERATURĂ

La Paris şi la Deva,
La New York şi la Mediaş,
Câinii se hrănesc Mai
nou cu frunze,
Cu frunzele tăiate la
câini De poeţi.

Şi poeţii seamănă câinilor,
Aşa cum câinii seamănă
zeilor, Prin tot ce există şi
nu se vede,

Pentru că cineva a
descoperit că Metafora e un
scripete imperfect.

A FI

Din întâmplare,
Din simpla întâmplare de a fi,
Murmurăm ceva Printre dinţii
cocliţi Despre tragica
seninătate.

Întindem apoi - ca o scuză -
Inima desperecheată.

Se miră durerea Din măduva
obiectelor Şi a copacilor mai
ales,
Poreclind lumea cu o tăcere
vâscoasă.

Din întâmplare,
Din simpla întâmplare de a fi,
Rar se mai cutremură Zidurile
cărţilor La facerea lumii din ele.

ÎNCERCARE DE AUTOPORTRET

lui Florin Mugur

Eu sunt
Sau poemele mele sunt Foarfeca tăind
marginea parcului, Retuşând realitatea
tentaculară a copacilor, Cu inima
aţintită spre preafericiţii poeţi.

Şi viaţa mea se derulează lent
Ca viaţa sfintei ferigi
Crescută dintr-o singurătate
solidificată.

La rădăcină - O stropitoare uscată.
La creştet - Însingurarea tăişului.

GENERAŢIA '80[5]

În fiecare dimineaţă Poeţii generaţiei '80 Beau o cană cu ceaţă.

Apoi navetiştii
Îşi transportă tremurul interior Prin cocleala trenului,
În mişcarea scrâşnită a autobuzului.

Retina inimii înregistrează,
Înregistrează...

Numai că mozaicul mişcător al cuvintelor E cenuşiu
Sau murdar ninsoriul

...Dar uneori - Tot mai rar şi mai greu - Între sincopă şi zaţ de râs Se mai naşte câte-o carte.

LA TRIBUNALUL POSTMODERNIST

Zaharia Z. Zaharescu,
Poet şi profesor de limba
română (Gradul II)
A publicat poemul
La porţile cuvântului
În revista „Libertatea în Libertate".

A doua zi
La tribunalul postmodernist
Genitivul a fost condamnat la
moarte.

Ai lui Zaharia Îşi dau coate
discret,
Denunţând snobismul Prin
atingerea cămăşilor,

Şi se transpira,

Se transpira...

CURS DE POETICĂ

„E greu să scrii poezie",
Spunea profesorul,
Crucificând distrat sensurile pe cuvinte (Om rima cu rom)
Şi, Doamne, frumos mai mirosea Şi duios A deşertăciune!

E foarte greu să scrii poezie!

ARIPI ÎMPRUMUTATE DE LA ÎNGERI

Editura
Clusium Cluj-
Napoca, 1998

Motto: Scriu mereu,
Scriu poeme,
Ca si cum coala
albă }
S-ar sprijini pe umărul tău.

Scriu Si dintr-odată
i
Cuvintele
Se fac mai subţiri si
mai înalte Ca să ajungă
la tine.

PRESIMTEAM
5

Presimţeam că ai să te întâmpli...

Am tot alergat Ca să te aflu,
De la zenit la nadir Şi invers...

Am încercat chiar să-ţi ghhicesc
numele Din palma unui nor.

Ştiam sigur că trebuie să te întâmpli.

COPACUL

Ce fel de
copac Ai
vrea să fii
Dacă ai fi?

Umbra ta
Somnul cărui zeu
crepuscular L-ar ocroti?

Cruce
Pentru care-nvingător
învins Ai deveni?

ZIDIRE

I.
Ştii,
Ai putea să mă zideşti
În cartierul cel mai prfuit al oraşului

Sau poate în copacii seculari
Pe care
Oamenii obosiţi Îi vor vărui în
zori.

În orice ai putea să mă zideşti.

Doar am numele pe măsură.

Afară va rămâne doar sufletul,
Ca un abur moale,
Pe care-l vei şterge de pe geam
Cu poemul acesta.

II.
Stau la picioarele statuii Pe
care tu o ciopleşti Atent,
Ca să nu trădezi marmura.

În mâna ta
Dalta e când încărunţită în gesturi
ezitante, Când tandră,
Ca o apăsare a luminii pe umeri.

Tu ciopleşti atent
Să nu trădezi marmura
Şi lumina care cade pe ea
şi nu vezi cum în jurul tău creşte un
zid.

Noi te zidim pe tine Şi eu,
Peste măsură iubindu-te,
Aşez plama şi ultima măsură.

III.
Nu, Ana,
Eu nu te voi zidi,

Îmi spunea Meşterul,
Fluturând rigla de calcul În dimineaţa
cenuşie,

Îţi voi folosi,
Drept mortar,
Numai cuvintele Şi tu,
Cu privirea mereu
dilatată Vei da,

Zi şi noapte,
Ocol mănăstirii.

Lucrurile îţi vor tăia mereu
respiraţia Şi nu vei putea duce
niciodată Un adevăr până la
capăt.

TU PORŢI PE UMERI CRUCEA

Tu porţi pe umeri crucea.

Eu port numai Coasa tocită a
cuvintelor Şi tot aştept Să
închizi ochii,
Aşa,
Ca şi cum ai aţipi o clipă-n mers.

Ca măcar o clipă Să-ţi iau de pe
umeri Povara.

UMBRE STRĂVEZII

Uneori dezbracă-te
De zalele
învingătirului,
Pe care le porţi În
zilele de lucru.

Nu-ţi fie teamă atunci Că prin
cămaşa subţire a învinsului
Adevărurile te vor scruta Cu
ochi vineţi.

În urma lor,
Sfioase,
Vor păşi,
În vârfurile degetelor,
Umbre străvezii De prieteni.

H-H-H-

Uneori

Războiul e mai lung de o sută de ani.

Atunci,
Paşii spre casă sunt mai grei Pentru
că porţi pe umeri Crucea sensului,
Regăsită.

TELEFON „Aici este unu-cinci-zero-zero-şapte-cinci"
- proclamă repondeurul -
„După semnalul sonor
Aveţi la dispoziţie un minut
Pentru a lăsa mesajul."

Şi dintr-odată Cerurile se deschid,
Pământul este podidit de floarea-soarelui.

Şi se face unu-cinci-zero-zero-şapte-cinci În Ceruri şi pe Pământ.

DEFINIŢIE
5

Vorbele tale -
Salvatoare fărâmituri de
pâine Aşezate pe
pervazul luminii Pentru
pasărea care sunt.

PORTRET

Eram puntea subţire Pe
care, fără să ştii,
Treceai...

Subţire -
Cămaşa învinsului Avea
reflexe albastre Pe
umerii tăi de învingător.

Brânduşe de toamnă
Îţi plecau privirile când treceai

Şi nu ştiam dacă vei învinge...

DORINŢA
5

Să fii măcar un
inel Al copacului
Care eşti.

ATÂT DE BINE

Atât de bine semeni cu un
arbore, Încât ai să fii,
Nu peste mult timp,
O carte.

Gândurile tale vor foşni
prelung, File nevăzute,
Întoarse
De o nevăzută mână.

Atât de bine semeni cu un
arbore, Încât lumina Se
adună în jurul tău Şi devine
mai albă.

MICI POEME DE DRAGOSTE

I.
Eu te numesc cu numele
luminii, Aşa cum,
Trezindu-mă de dimineaţă,
Chem lumina Cu numele tău.

Şi uneori lumina chiar vine.

II.
Mi-e dor de tine,
Aşa cum dor îmi este De ţara Făgăduinţei, Care, mie,
Niciodată
Nu mi s-a făgăduit.

ÎTI ÎMPRUMUT

5

Ti-l împrumut pe sancho
Şi pe Rosinanta ţi-o împrumut,
Dar mai ales
Îţi împrumut
Îndoiala.

RUGĂMINTE

Îngenunchează lângă mine Pe
pietrişul ascuţit al
cuvintelor!

În tăcere
Încearcă să-mi conduci mâna
Printre cearcănele sinuoase ale
realităţii.

Cu rpbdare Învaţă-mă să citesc,
În palma fierbinte a asfaltului,
Viitorul,

Care ne priveşte pieziş De după
colţul străzii.

SCRIU

Îngenunchiată pe trotuarul fierbinte,
Scriu cu cretă albastră
Poeme pe locul unde va trece pasul tău.

Aplecată peste neliniştile lumii,
Scriu fericită;
Genunchii mi se desenează Pe
asfaltul topit,
Luând forma unor versuri albe.

***

Locuitor al poemelor mele - Tu
surâzi electoral,
Faci piaţa,
Prepari maioneza Sau tocmai intri
pe uşă!

Eu stau la pândă,
Străvezie de atâta încordare Şi

aştept Să te încumeţi
Măcar până la marginea poemului.

EXERCIŢIU[9]

În prelunga după-amiază din solstiţiu
Încercam să-nvăţ lucrurile Să-ţi
rostească numele.

Fila pe care scriam Muia consoanele.

Paharul din care ai băut Murmura prea
lung vocala finală

Şi clanţa se-ncăpăţâna să tacă.

Am făcut împreună
Ca să fac portretul triunghiului
dreptunghic,
Îmi încarc degetele
Cu inelele argintate ale duminicii.

Neliniştile

Le amestec în salata de vinete Şi tot fac

vocalize
Ca identitatea să-mi sune limpede.

CARE DIN ELE

La o fereastră - Singurătatea.

La cealaltă - Bucuria...

(Amândouă mă scrutează de afară,
Îşi caută un loc
Cât mai confortabil în casă.)

Care din ele Va sparge geamul
Prima?

CEARCĂNE

Locuiesc într-o casă cu
cearcăne, Pe o stradă cu
cearcăne,
Într-un oraş cu cearcăne.

Încet-încet,
Şi lucrurilor din casă Au
început să le apară cearcăne,
În timp ce la radio,
O voce încercănată Cântă un
cântec cu cearcăne.

NITROGLICERINA

Stau,
Îmbrăţişându-mi patetic
genunchii, Stau şi avurez
nitroglicerina Cu gust de
aşteptare.

Cu bucurie anticipez Braţul de
liliac (Cules neapărat vineri)
Pe care mi-l vei aduce atunci;

Va fi soare Şi vei fi fericit Că ai
găsit mult liliac alb Şi că,
Asemenea mie,
Nu trebuie să-ţi scrii dinainte
Discursurile.

PORTRET

I.
Trece rar pe strada noastră poetul.

E drept,
Încă n-a reuşit să scrie,
Până la capăt,
Nici un vers.

Într-un ceremonial
bâlbâit Salută,
ridicându-şi pălăria Cu
mâna stângă.

În dreapta,
Ascunde la spate
Un pumn de greieri îngheţaţi.

II.
Nu mai vede de mult anticarul.

Cărţile le recunoşate după foşnet.

Uneori, preumblându-se geometric
Printre rafturi, repetă cu voce

galbenă: „O carte e suma tuturor cărţilor"

COŞUL CU VRĂBII

5

Uneori
Merge prin piaţă Cu paşi şovăielnici,
Purtând cu grijă un coş plin cu vrăbii.

Coşul,
Împletiţi de meşterul orb al oraşului, E acoperit Cu o carte.

Ajuns în piaţa mare,
Omul risipeşte vrăbiile Printre muritorii de râs şi muritorii de foame.

DEFINIŢIE

Poezia - Sul inefabilului,
Cu care,
Prea flămând, Te îneci.

TOAMNA

Au fost ceasuri rele:

Toamna a scăpat din
mâini Un vas de miere,

Iar tut e-ai mutat

Şi fiecare copac A
devenit o cameră Pe
care o locuieşti.

MIREASMA SUFERINŢEI

Te căutam pe străzi,

(Voiam să vorbesc cu tine despre apă,
Despre vin,
Despre prefacerea vinului în apă,
Despre prefacerea apei în vin.)

Înaintea mea alerg,
Copilăros,
Poemul.

Din pumnii lui,
Neîndemânatic strânşi,
Se prefira cenuşa unei tuberoze.

În urma lui - O dâră de parfum -
Mireasma suferinţei.

VIS

Se făcea că eram femeia de serviciu.

Îţi spălam ceştile,
Curăţăm meticulos scrumiera În
care n-ai fumat şi nu vei fuma
niciodată

Şi, mai ales,
Pe furiş,
Cu o aripă mprumutată de la îngeri,
Ştergeam locul
Pe care iurma să treacă pasul tău.

NUMAI AUREOLA

Numai aureola ta mai venea,
Aureola ta,
Alunecându-mă
Într-o aproape violentă nemurire,

Numai aureola ta,
Dând cu blândeţe la o parte
Pereţii casei,
Ca să facă loc Luminii.

DIMINEAŢA

M-am trezit târziu.

Lumina cânta răguşit la
fereastră În dimineaţa
mahmură.

M-am trezit târziu Şi pe covor
am găsit Două fâşii albăstrii
De mătase albastră:

Propriile mele aripi.

APOI MI S-A FĂCUT FRICĂ

Apoi mi s-a făcut frică
Să nu plec în moarte uitându-ţi

Umbra de zeu puţin obosit,

After-shave-ul Cu mireasmă
verde-gălbuie

Şi vocea,
Mai ales vocea
Cu foarte puternice accente de iunie.

IARNA

I.
Iarna
Intră pe sub uşă,
Iarna
Se furişează în casă Prin
crăpăturile ferestrei.

Mică şi zgribulită,
În patul meu Doarme
agitat Casandra.

Respiraţia ei abureşte pereţii.

Şi ţi-aş vorbi...
Dar sunt vorbele strivite De
menghina ruginită a tristeţii.

II.

Îngerii şterg praful de pe claviatura

lumii - Ninge.

TE VEDEAM DEPARTE

E vedeam departe,
Alergând pe ţărm...

Purtai în mâini,
Pe braţe şi pe umerii largi,
Imenşi colaci de salvare
Albaştri
Şi verzi,
Şi roşii...

Frigul mâlos al apei mă
cuprindea Şi, în loc să mă rog,
Te strigam
Cu o disperare metalcă,
Subţire,

În timp ce tu,
Cu privirile risipite printre
sălcii, Cu gesturi automate,
Împărţeai în dreapta şi în
stânga Colaci de salvare,
Imenşi colaci de salvare
Albaştri, verzi şi roşii.

MÂINILE MELE

Mâinile mele,
Prea muritoarele mele mâini,
Prea umile ca să-ţi atingă
umerii,

Mâinile mele,
Brânduşe de toamnă,
Care nu luminează.

Înfloresc tot mai rar La
atingerea poemului.

ÎMPREUNA

Am făcut împreună un război;

El era copacul,
Eu eram aşchia
Cu care se aprindea focul.

Am făcut împreună apoi Un alt
război.

El era frigul,
Eu eram setea.

În ultimul război făcut împreună,
El a fost schijă,
Eu am fost un trecător rătăcit pe drum.

TE MAI ROSTESC SI AZI

5

Te mai rostesc şi azi,
Soptit,
Intr-o stângace bâlbâială florală.

Te mai rostesc şi azi Intr-un
esperanto aprilin.

Te mai rostesc,
Aşa cum aş rosti O
rugăciune întârziată.

CONSULTAŢIE

Medicul acela
(De ce purta un halat din file de carte nu
ştiu) Mi-a ascultat identitatea.

(Spunea că aude un suflu suspect),
Mi-a verificat Reflexul de autoapărare Şi,
în cele din urmă,

Mi-a prescris două poeme pe zi Şi vocea
ta
(Măcar un comprimat pe săptămână).

Altfel nu garantează.

FRIG

E frig.
E tot mai frig În poemele
mele.

Un frig umed,
Un frig cu gust de rugină.

Aruncă-mi, te rog,
Pe umeri Şalul mătăsos
Al acestei după-amiezi de aprilie!

***

Când nu vii Şi când pleci,
Piedici inefabile Îţi pun doar
stânjeneii.

FRATELE LUMINII

Tu eşti fratele luminii

Şi semănaţi atât de
mult Încât vă confund
mereu;

Dimineţa
Deschid larg
ferestrele şi te strig
Ca să te rog Să-mi
aduci un vers,

Dar nu eşti tu,
E numai lumina.

POETUL

Priviţi-l!

Are două mâini stângi
Şi nu ştie Nici măcar
Să încuie o uşă!

Priviţi-l!
Cum tot poluează
lumea Cu himere,
Tot scriind pe copaci,
Pe parbrize Şi chiar
pe lumină.

Priviţi-l
Cu nelinişte pe denunţătorul
fragil! Dar, când se face frig în
lume, Lăsaţi-l să se apropie de
foc!

SI A RAMAS POEZIA

Editura Clusium
Cluj-Napoca,
2003

DUDE ALBE, DUDE NEGRE

Sorei mele, Maria

NAŞTEREA
5

Era joi,

Era târziu,

Era seară,
În drum spre maternitate
Trăsura devenise
Vasul în care înflorea
Mama.

...Şi un înger cinic,
Văzând-o înflorind,
Mi-a smuls ochii
Şi în locul lor
A aşezat inimi.

LECŢIA DE RELIGIE
5

„Lumina e ochiul lui Dumnezeu"
Îmi spunea Mama,
În timp ce turna laptele
În ceaşca roşie.

„Uite,
Prin ochii mici ai zambilelor
Te privesc îngerii" -
Continua ea

Şi dimineaţa de luni se precipita spre mine

Şi eu mă aruncam
În undele ei reci
Cu o frică fericită.

CUM SĂ-TI VORBESC
5

În amintirea mamei

Cum să-ţi vorbesc ţie,
Care eşti în lume
Soră cu îngerii?

Cum să-ţi vorbesc,
Când privirea ta liniştită îmblânzea
Uşa rea
Care-mi strivea
Degetele de copil,

Când vocea ta îmblânzea
Apa care frigea,
Focul care ardea
Şi durerea care durea?

Cum să-ţi vorbesc,
Când cuvintele mele sunt
Miei priori
Scăpaţi din ţarcul fragil
Al inimii?!

BUNICUL

Bunicul sta la fereastră.

Pe nylonul feţei de masă
Cartea devenise
O corabie naufragiată.

Prin privirea bunicului trecea
Trupul de mesteacăn al bunicii,
Apoi umbra altei femei,

Apoi, din nou,
Obsedant,

Trupul de mesteacăn al bunicii,

Apoi umbra de răchită a altei femei,

Şi privirea bunicului spunea: Ehei!...

BUNICA

Claviculele ei -
Zambile strivite
De copitele
Alergând disperate
Spre o eternitate a cailor.

IOLANDA

În cer,
Tu ai rămas aceeaşi:

Faci tumbe prin ierburile înalte,
Storci peste pământ
Sucul
Dintr-un pumn de dude negre
Şi când eşti bine dispusă,
Luminezi lumea
Cu o lumânare
Strânsă între buzele unui dovleac.

Uneori ai chef
Să sari gardul până acasă.

Un înger adolescent
Te ameninţă cu degetul:
„Vezi că te spun".

DECUPAJ

Un copil
Povestindu-mi despre piureul de cartofi de acasă,
Despre piureul de cartofi
Şi despre îngheţata de fragi,

Copilul -
Disperarea unei vrăbii
Închise din greşeală
Într-o cutie de scrisori.

MICUL DEJUN

Proaspăt reîmproprietărită,
Mama
A cultivat la marginea câmpului
Floarea-soarelui,
Să aibă îngerii farfurii
Pentru micul dejun.

Îngerii au venit dimineaţa
Foarte devreme;
Râdeau subţirel şi bucuroşi îngerii -
Lumina era deja servită.

Într-o zi,
Când Mama era tristă,
A găsit scris cu litere foarte mărunte
Pe o frunză de salată
„Să nu te-ngrijorezi,
Maria,
Avem grijă noi de fetele tale."

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

1.

Copilul
Închis într-o fişă medicală
Sta la fereastră.

Copacul sta ceva mai departe,
Copacul care era fratele Mamei,

Aşa cum Mama
Era sora copacului.

Copacul sta pe loc,
Copilul sta pe loc,

Numai Mama se apropia,

În timp ce lumina se depărta
Ca o femeie foarte subţire,
Foarte palidă,
Foarte discretă.

II.

Priveam de jos
Cum casa era vegheată de pe dulap

De doi soldaţi de ciocolată,
(O ciocolată solemnă şi amară ca viaţa,
Cum aveam să constat.)

Îmi imaginam un război de ciocolată,
Cu gloanţe de ciocolată,
Cu avioane de ciocolată,
Cu soldaţi de ciocolată.

Cu nesfârşită milă vedeam
Topindu-se degetele unui soldat
În timp ce saluta reglementar.

O, cât de proaspăt fierbinte
E lacrima de zahăr ars
Ce-mi alunecă pe obraji
În timp ce-ţi povestesc toate acestea.

III.

Au fost şi accidente fericite!

În ora de algebră
O ecuaţie disperată
Pentru că rezultatul era egal cu zero,
A vrut să se sinucidă,
S-a aruncat în gol,
Dar pentru că era tânără şi la trup curată,
A urcat la ceruri

Şi s-a făcut poezie.

IV.

... şi ariciul
Trecând pe sub gard
În curtea vecină, a bunicilor,

În timp ce primul meu poem
Scotea limba la realitate
Şi striga subţire:
„Sâc,
Nu mă prinzi,
Nu mă prinzi!”

V.

Nimic mai adevărat,
Nimic mai frumos
Decât gâsca aceea de un alb fumuriu,

Gâsca aceea credincioasă,
Care răspundea prompt la chemări,
Gâsca aceea
Umblând năucă
Printre bălării,
Buruieni
Şi sfioase fire de muşeţel.
„Gâsca asta va fi
Unul dintre poemele

Pe care le vei scrie la 44 de ani" -
Zicea ursitoarea,

Dar eu n-o auzeam,

(Prea tare vorbea
Verişoara Iolanda
Şi tanti Roza, vecina.)

Acum toate tac.

VI.
Intindeam sub dud o pătură.

Fiecare dintre noi
Prindea câte un colţ.

Vărul nostru mai mare
Urca în pom.

(Avea mersul şleampăt
Şi privirea lui de învingător
Dispreţuia cărţile şi vegetaţia.)

El scutura crengile,
Dudele cădeau pe pătură,
Rănindu-se şi hohotind.

Eu mă şi gândeam
Cum le voi da la noapte
Licuricilor de mâncare,
Ca să se aprindă mai tare.

VII.

Mă trezeam mereu
În pijamaua de copil
De culoarea soarelui.

Dimineaţa cădea peste lume
Ca o picătură uriaşă de lapte.

VIII.

Copilăria noastră
Concurenţa veselă
Dintre dudele albe şi dudele negre,

Concurenţa amăruie
Dintre păsările care plecau
Şi tinereţea care venea.

RESPIRAŢIA

[5]

Foarte târziu
Am descoperit

Că fiecare om
Respiră prin altceva:

Bunica respira

Printr-un înger lăsat la vatră;

Bunicul respira

Printr-un cal foarte sănătos şi puternic;

Mama respira
Printr-o pasăre veselă, pusă pe şotii;

Numai despre Tata
N-am aflat...

MOARTEA

Pe strada noastră
Uneori trecea şi Moartea.

Se apleca din când în când,
Culegea de pe jos destinele
Ca pe nişte nuci
Şi le strângea
În şorţul ei
De o culoare incertă.

Atunci vecinii noştri
Porneau şovăielnic
După ea
Ca să şi le recupereze.

DEMOLAREA

Sosise ziua.

Trupul Nucului,
Trupul Vişinului,
Trupul Liliacului
Se prăbuşeau pe rând -
Fratern.

Spre cer urca
Un abur neliniştit.

Prin şanţul subţire din mijlocul curţii
Se prelingea
Lacrima tatii,
Lacrima bunicului.

Ferestrele fără ochi
Întindeau braţe nesigure
Pipăind aerul,
Căutând un ultim fir de lumină.

Pereţii -
De spaimă
Se-nlănţuiau
Pe la colţuri.

ÎNVELIŞUL PORTOCALIU AL TINEREŢII

PSALM

Eu nu pot,
Doamne,
Decât să stau la picioarele crucii,
Încercând cu vârful inimii
Apa rece a suferinţei.

Eu nu pot,
Doamne,
Decât să mă încălzesc apoi
Sub pleoapa cerului.

CĂTRE CITITOR

Poemul e laţul,

Poemul e golul,

Poemul e portocala veselă,
Rostogolindu-se spre tine.

Tu priveşti
Cum mă zbat în laţ,

Pariezi
Cu destinul
Pe un pachet de ţigări
Dacă voi cădea în gol
Sau nu.

Uneori
Primeşti în palme
Veselia răcoroasă a portocalei.

CLOPOTNIŢA
[5]

Pentru întâia oară
Te urci în clopotniţă.

Duminica e un fluture uriaş
Abia ieşit din gogoaşa iernii.

În vale
Casele îşi dreg sfios vocile
Ca să poată ataca „Primăvara".

Te urci în clopotniţă,
Întinzi mâna.

Tremurul e o apă
Care urcă în tine.

Acum,
Acum eşti vecin cu liliecii,
Şi cu îngerii.

ZIDIRE

I.

Ei, tot mai sârguincioşi,
Mă zideau,
(„Zeci de meşteri mari,
Calfe şi zidari"),

Iar eu îţi întorceam filele partiturii
Cu o tandreţe bolnavă.

Gleznele îmi ardeau
Şi genunchii rugăciunilor
Mureau şi înviau.

Ei mă zideau
Şi tu cântai la patru mâini
La un pian de piatră,

Pentru că şi ochii îţi deveniseră mâini.

II.

La locul ales
A mai venit un meşter.

Pe umărul lui stâng
Locuieşte o pasăre fumurie.

Se mişcă domol meşterul,
Ca să nu sperie pasărea,
Ca să nu mă sperie pe mine.

El nu ştie
Că eu nu mai pot fi zidită.

SARBATOAREA

Sărbătoarea e un frig vertical,

Pietriş de aur
Foarte ascuţit,
Aşezat sub pasul inimii pripit.

Arhanghelul
Îndurător
Îmi aduce apă
Într-un pahar ciobit.

TRECERE

Trupul meu
Desprinzându-se lent
Din învelişul portocaliu al tinereţii,

Cum portocala
Iese liniştită
Din coaja ei.

SINGUR

Ce singur trebuie că ai fost
Când ai construit pentru mine
Mekka
Din plastilină.

SEMN

El arunca mereu cu pietre
În copacul uscat
De la marginea pădurii
Şi striga:

„Taci odată, profetule,
Taci odată,
Taci, taci, taci!"

POSIBILĂ MURIRE

Mai întâi valul îţi cuprinde gleznele,
Apoi genunchii,
Apoi fiinţa cea temătoare
A pântecelui...

Creşte apoi
Şi în dreptul inimii
Se face val de lumină.

Când ajunge în dreptul ochilor,
Mai priveşti o dată înapoi
Prin pânza de păianjen a amintirii
Şi te revezi
Clovn cerşetor
În portul gălăgios al lumii.

II.

I.
In fiecare seară
Bărbatul adormea
Închis într-un nume de femeie.

(Îl închidea acolo
Ca într-un ou sacru,
Un înger.)

Dimineaţa
Dădea la o parte
Plasma de catifea a vocalelor,
Spărgea carapacea consoanei din mijloc

Şi pleca
Să bea o vodcă
La crâşma din gara oraşului,
Sprijinindu-se în lujerul unei gladiole
Fără petale.

PORTRET

Alerga mereu

În cercul strâmt al realităţii

Şi se izbea mereu
De sârma ghimpată a înţelepciunii.

Uneori se oprea
La jumătatea drumului
Între bibliotecă şi bordel.

II.

Adinei L.

Adolescenta
Desfăşura un corp foarte frumos
În faţa tablei.

îşi făcuse un înger de cretă,
Aşa,
Un înger cu o singură aripă

Şi cu aripa aceea
Desena leneş
Ecuaţiile,

Se tot învârtea în jurul cifrei unu,

În timp ce adolescenţa ei
Se depărta pe nesimţite
Lăsând în urmă
O dâră de parfum.

Lui

LA ANIVERSARE

De ziua ta

Beau apa sălcie a înţelepciunii!

Prozit!

Clipele devin
Snacks-uri

Cu termenul de garanţie expirat.

Toamna

Travestită în înger
Stoarce un fagure imens
Peste mâinile mele
Agitându-se în scris.

FRUMUSEŢEA
5

Tu eşti frumos
Ca explozia unei petarde.

Din cuvintele tale
Se înalţă un fum albăstrui
Care-mi îneacă vorbele.

Tu eşti frumos ca explozia unei petarde

Şi eu,
Îmbrăcată în rochiţa-rândunicii,
Încerc să fiu aproape

Şi tremurând
Aştept bucuria fricii.

VÂNĂTOAREA

Te simţi liber.

Duminica
Bate uşor lucrurile pe umăr,
Spunându-le să fie liniştite.

Cu gesturi încetinite
Îţi ascuţi creioanele,
Pentru a pleca la o vânătoare fragilă.

(Cuvintele sunt sălbăticiuni mărunte.)

Şi pe măsură ce le vânezi,
Simţi moartea pâlpâind în tine,
Încet şi
Foarte sigur.

TREMUR

Tremur în frigul vâscos.

Tremur la egală depărtare
De cartea de călătorii
Pe care o citea bunicul
Şi de telecomandă -
Biblia verişoarei Olga.

Tremur în spaţiul negru

Şi îngerul
Mă bate blajin pe umerii nevrednici
Cu vârful aripii.

EROTICĂ

Te gândeai la carnavalul de la Rio,
În timp ce o iubeai pe Casandra,

În timp ce-i mângâiai prelung
Trupul străbătut de vinişoare de lumină,
Trupul acela
Aproape versificat

Pe masă zăcea un poem rupt
Şi un eseu neterminat.

Timpul zvâcnea viu
Şi tu spuneai:

„E carnaval la Rio!"

ERAM CLAVIATURA

Eram claviatura.

Fără partitură,
Mâinile tale
Alergau pe clapele albe şi negre:

Mai întâi
Mâinile fericite,
Apoi pasul
Ferm şi nefericit.

DUMINICA

În curtea cu noroi şi cu bălării
Pisica îşi caută puiul,
Puiul de pisică îşi caută mama,
Îngânând o mioriţă pisicească.

Un sufleu de predici răsuflate,
Valuri de sos de roşii,
Torente de bere
Se revarsă peste lume.

De după o perdea subţire de nori
Dumnezeu
Se scarpină în creştet
Şi oftează.

E SEARĂ

E seară.

Veacul îşi scoate
Neglijent
Încălţările pline de noroi.

În ochii lui
Cu privirea piezişă
Se-ntind vine sângerii.

CAPTIVITATE

Trăiesc aici,
În captivitate,
În eprubeta de sticlă
Foarte subţire
Şi foarte transparentă a poemului.

Zi şi noapte alerg
În cercuri concentrice
În căutarea unui adevăr care nu se vede.

Între timp mi-au crescut
Şi nişte aripi foarte mari,

Nu mai am loc
Şi mă lovesc mereu
De pereţii
Din sticlă foarte subţire şi foarte transparentă
Uneori lumina îmi bate în perete.

Ce-o fi vrând?

CUVINTELE

Cuvintele nu sunt niciodată la locul lor.

Poate plutesc într-o pirogă,

Se camuflează pe crengi
Printre corcoduşele verzi,

Se prefac în câini sau în pisici
Şi se lasă călcate de tramvai.

Şi eu mă întorc seara acasă,
Aprind focul,

Apoi încep să le caut

Prin sertare mai întâi,
Apoi, cu disperare, în zaharniţă,
În solniţă,
În scrumiere

Şi nu sunt, Doamne,

Nu sunt...

POŞTALIONUL DIN ZORI[5]

În fiecare sâmbătă dimineaţă
Poetul se trezeşte primul.

Trece prin toate cartierele
Şi ne ia pe toţi
În poştalionul lui albastru,
Cu aripi.

Ne urcăm precipitaţi
Şi, dintr-odată,
Ne simţim mai înalţi,
Mai frumoşi
Şi mai buni.

Numai că,
Deodată,
Se aude dinspre poet;
„Hai, jos, impostorilor!"

INSULA

Eram cu tine
Pe insula aceea
Pe care
În loc de copaci
Creşteau îngeri.

Vocea ta

Era o clepsidră spartă

Şi cioburile ei
Sfâşiau mătasea neagră-albăstruie
A nopţii.

L-AM AUZIT

L-am auzit strigându-mă,
(Un strigăt de leu bolnav)

Şi l-am zărit
Prin uşa întredeschisă
Zbătându-se
În cămaşa de forţă a singurătăţii.

Am închis uşa încet
Şi am fugit,

Fără să ştiu
Că pe trupul meu
Se şi lipise
Mantia vâscoasă a fricii.

Adrianei

BUNICA II

Bunica
S-a întors pe neaşteptate
Din spital.

Mâinile ei
Din fildeş foarte vechi
Tremurau
Ca suprafaţa laptelui
Proaspăt turnat în ceaşcă.

Bunica plângea şoptit,
Ca să nu trezească
Firele de praf de pe birou.

(O alungaseră din spital.
Prea făcea gălăgie),

Pletele ei
Roşu-Tizian
Strigau prea tare
Lozinci
Şi poeme de dragoste.

VANATOAREA DE ALBATROŞI[5]

Te şi vedeam
Vânând pentru mine albatroşi,

Te şi vedeam prinzându-i
În laţuri subţiri de argint,

Te şi vedeam
La lumina umilă a cinei
Oferindu-mi albatroşii
Amestecaţi cu mirodenii,

Scufundaţi în sosul poemului.

BALAURUL

De un timp
Locuieşte în mine un balaur.

Îl simt întorcându-se în somn,
Îl aud gemând în vis.

Când se trezeşte,
Mă devoră încet
Şi colţii lui
Sunt
In fiecare dimineaţă
Tot mai lungi,
Tot mai ascuţiţi.

De trei ori pe zi
Trebuie să-i mătur
Solzii căzuţi.

Dar cel mai rău e
Când îşi înfige privirea albastră
În mine
Cu un semn de întrebare
Pe care nimeni
Nu ştie să-l traducă.

AUTOPORTRET

I.

Sunt o planetă
Acoperită în întregime
Cu maci negri.

II.

Eu sunt
Numai umărul
Bătrânului Quijote
Strivit de un arin.

III.

Eram animalul străin,

Eram licorna singură
Ca un reproş,

Eram animalul străin
Care înainte de moarte
Îşi şterge botul însângerat
De o stea căzătoare.

IV.

Sunt vie ca apa
Şi fără întoarcere ca ea.

Lucrurile mor
Transpirându-mă,

Uneori apar
Pe obrajii lumii
Ca o urmă de plâns.

ARDE-TI ARIPILE

5

Arde-ţi aripile -
Îmi spuneai -
Arde-ţi aripile -
Îmi spuneai,
Întinzându-mi cutia cu chibrituri

Şi eu,
Cuminte,
Îmi desprindeam aripile

Şi, conştiincioasă,
Le aruncam în miezul focului

Şi alte aripi îmi creşteau,
Mult mai deschise,
Ca-ntr-o stranie
Acromegalie.

APOCALIPSA

Sub pasul meu
Lumea e o punte de gelatină,
O uriaşă insulă fricoasă.

Din cer coboară
Cârcei de viţă sălbatică.

Un zeu beat
Doarme sforăind
Cu capul pe un munte de cenuşă.

Ai grijă
Să nu-i calci pe pleoape.

APĂRAREA

Să-mi umplu căuşul palmelor
Cu bucurii minuscule,
Cum mi l-aş umple cu apă,
Cu nisip
Sau cu pietricele...

Să te stropesc pe obraji
Cu bucurii mărunte

Şi tu să te aperi,
Să te aperi mereu,
Cum te-ai apăra de apă,
De soare
Sau de o nouă religie.

ALERGARE

Iepurii alergau disperaţi
Prin inima câmpiei.

Câmpia alerga disperată
Prin inima iepurilor,

Iar eu eram
Somnul din ultima noapte
A primului iepure
Vânat în zori.

ALEGE-MĂ PE MINE...

Alege-mă pe mine, -
Îţi spuneam în vis,

Dintre toate lucrurile astea scâlciate,
Alege-mă pe mine,

Alege-mă pe mine,
Îţi spuneam,

Cu vocea spartă a copiilor din orfelinate.

Şi într-adevăr,
Picioarele îmi erau micşorate de frig,
Degetele alungite de scris
Şi gura mânjită
De zmeura ultimului poem.

TORTA

În noaptea aceea

Şi mâna cu care
Apărai de vânt
Flacăra.

Şi hăituit
Te-ai întors acasă
Fără să ştii
Că în mână purtaseşi
Inima unui poet.

PLOAIA

Ploaia cu gleznele ei subţiri,
Ploaia cu pulpele ei răcoros catifelate,
Coboară mlădioasă peste oraş,

Ploaia -
Singura femeie cu care
Aş putea să te împart.

Te-am inventat pe tine,
Pentru că nu aveam cui vorbi
Despre felul meu de a ninge.

Te-am inventat
Şi te-am lăsat singur
Aşezat pe o strapontină,
Ca să priveşti zăpada,

Dar tu priveai departe,
Pe deasupra lucrurilor,
Un spectacol invizibil
Cu clovni.

INVENŢIA
5

SI A RĂMAS POEZIA

LECŢIA 5

Închideţi cărţile,

Aşezaţi-le în pupitre,

Apoi,
Sprijinindu-vă de lumină,
Ridicaţi-vă încet,
Tot mai sus!

Asta aveţi de învăţat pentru mâine.

LITERATURĂ

Tu locuieşti în fiecare zi în altă parte:

Azi în Itaca,
Mâine în Macondo

Şi eu
Aplecată peste umerii
tăi Citesc Mersul
trenurilor.

Ce poem,
Doamne,
Ce poem!

AUTOPORTRET

Eu sunt tremurul
Din mâna fiului risipitor,

Eu sunt şovăiala
Din mâna fiului risipitor,
În clipa în care
Vrea să atingă clanţa,

Eu sunt
Valul de sânge
Care îi urcă în obraji,

Dar mai presus de toate
Eu sunt
Femeia fiului risipitor
Cu ochii arşi
Şi alungiţi de aşteptare.

FRICA

Stau de veghe
Tremurând de frică
Să nu moară fiul risipitor...

Gata să se arunce în valuri,
El mai măsoară o dată
Apa
Cu o privire prelungă.

Pe ţărmul celălalt e casa, -
În faţa ei
Tatăl
Cu mâna streaşină la ochi.

Pe malul acesta -
Tremurul meu.

Pe malul celălalt -
Tremurul viţelului celui mai gras.

FEMEIA

A rămas acasă femeia fiului risipitor.

Ţese şi ea o pânză,

Cenuşie
Şi mai primitivă.
Decât pânza Penelopei.

Prin degetele ei
Ciuruite de vârful acului
Sau mânjite de lapte
Coboară înserarea.

Pe ea nimeni n-o cercetează...

Doar o cămilă bătrână
O priveşte îndurătoare
Şi câteodată
Speranţa.

ÎNTOARCEREA

Ulise n-a recunoscut Itaca,
Dar nici Itaca nu l-a recunoscut pe el.

(Altfel mirosea pulberea drumului,
Alta era culoarea luminii
Şi nici aerul nu mai era
O punte între lucruri.)

În servieta lui de reporter bătrân
Ulise aducea
Seminţele unor plante rare
Şi o întreagă mitologie
Făcută ferfeniţă.

Păşea încet Ulise
Scrutând prelung trecătorii,
Dar şi trecătorii îl priveau prelung pe el.

„Uite-l pe Don Quijote!",
A zis cineva.
„Da de unde!
Nu vezi că e Sancho Panza!"
S-a mirat altul.

Ajuns acasă,
Ulise a găsit poarta încuiată,
Zăvorul de mult înţepenit.

Din cutia poştală
S-au prăvălit peste mâinile lui învineţite
Note de plată neachitate.

Peste măsură de obosit,
El s-a aşezat
Pe banca de piatră
Din faţa porţii.

Vocea lui murmura nedesluşit:
„A pleca înseamnă a muri puţin,
Dar şi a reveni înseam..."

ISTORIA

Noi suntem creioanele
Cu care,
Pe coala albă a lumii,
Cineva scrie istoria.

Dumnezeu citeşte textul
Peste umărul celui ce scrie
Şi-i este milă
Să spună
Că scrisul e urât.

DON QUIJOTE

Don Quijote a sosit în oraş.

(Voia să vadă biblioteca şi circul),
Dar a căzut
Pe trecerea de pietoni,
Împiedicându-se
De cârjele subţiri
Ale propriei tinereţi.

Lui Valentin Tascu

DESCOPERIRE

Am un frate
Care-ţi poartă numele şi veşmintele.

Am un frate
Care cu mâinile tale
Semnează facturi şi poeme.

El calcă drept
(Şi numai rar şovăielnic)
Pe gheţuşul cenuşiu al lumii
Cu piciorul sacru al metaforei.

Şi acest frate al meu,
La rândul său,
Are un frate -
Ulise.

MIC POEM DE DRAGOSTE

Era martie.

Dumnezeu a vrut să-mi trimită un poem

Şi, cu gesturi foarte calme,
Foarte măsurate,
Te-a scris pe tine.

MELANCOLIE

Ulise
Curăţă un peşte uriaş
Pe masa din bucătărie.

Fiecare solz
E o insulă
Străbătută cândva

Şi lumina cade melancolic
Pe cuţit.

NAUSICAA

Un fagure,
Un simplu fagure
Căzut în praf
Sub paşii lui Ulise.

PENELOPA

Era linişte în trapeză.

Trupul uscăţiv al Penelopei
Se apleca nesigur
Deasupra blidului de lut
Şi mâna ei tremura
Pe lingura de lemn.

În fiertura de ştevie
Se amestecau
Firişoare subţiri de lumină.
Din când în când
Bătrâna îşi ridica privirea
Spre peretele opus

Şi-l vedea
Ca prin ceaţă
Pe Ulise
Crucificat.

PARAFRAZE

Păşesc trăgând piciorul încet
Pe drumul de costişă
Ce duce la tristeţe;

Şi sunt numai
Cazania unei vrăbii,

Învăţăturile nimănui
Către fiul său Nimeni.

PORTRET

Lucra cu sârg.

Înălţa ziduri inutile.

Singur amesteca mortarul
Cu suferinţa lumii.

Când obosea îşi ştergea palmele bătătorite
De pânza uzată a amintirii

Şi privea pe furiş
La bucuria
Care se strecura
Printre petalele
Miezului de pâine.

PREZENT"

Am mereu sub ochi
O oglindă sub formă de cruce.

Port mereu pe umeri
O cruce sub formă de oglindă.

Când rar aţipesc,
Cu capul aplecat spre umărul stâng,
Istoria smulge uşa.

Speriată,
Mă ridic şi cu vocea aburită strig:
„Prezent"

PREMONITIA

5

Numai femeia ştia
Că fiul risipitor
Se va întoarce curând.

Ghicise asta
Numărând firele de nisip din clepsidră
Care ieşeau
Mereu cu soţ.

Din puţinii bani lăsaţi
De bărbatul
În vinele căruia curgea aventura,
Ea îşi cumpărase
Uleiuri parfumate.

Noaptea se pieptăna în secret
În faţa oglinzii

Şi scria pe cearşaful de cânepă

CEREMONIAL

Cu mişcări prelungi
Spăl picioarele lui Ulise,

Apoi le şterg
Cu pânza ţesută în ani.

Pe deasupra creştetului meu plecat
Privirea lui scrutează
Trupul de sirenă al zării.

VECINI

Foarte târziu am descoperit că eram vecini -

(Nu de palier,
Nu de cartier!)

Vecini năuci şi paşnici
Într-o carte...

Poemele tale
Alunecau din când în când
Peste poemele mele,
Cum ar fi alunecat o mână
Peste un trup de femeie.

Amintirea mea
Alunecă peste
Puntea subţire a vârstei
De şaptesprezece ani,
Punte îngustă,
Numai bună de alunecat,
De rupt gleznele,

De rănit genunchii...
Ei, da,
Vârsta aurie
De sub domnia unui Cezar
Care şi-a înfipt în nume un
Baltag.

ÎNGERUL DE PAZA

Îngerul de pază vine în fiecare seară.

Cu aripile lui inegale
El taie mireasma zăpezii.

Eu îl aştept tremurând
După perdeaua fumurie a singurătăţii.

Îngerul vine în fiecare seară

Şi nu se plânge niciodată
De agenda prea încărcată.

POEZIA

Cineva a desenat o coroană,

Apoi pentru coroană a desenat un rege,

Pentru rege a desenat o ţară,

Pentru ţară a desenat un popor
Şi pentru popor
A desenat multe litere
Care s-au topit în cuvinte.

Într-o zi, apoi,

Coroana a căzut în pulbere,

Regele a murit,

Ţara a fost cucerită,

Poporul a murit şi el în genunchi
Şi a rămas
Poezia.

INEDITE

DESPĂRŢIREA DE POEZIE
[5]

I
„Piua!"- a strigat din răsputeri Poezia
şi a trecut în goană strada,
Lăsându-mă la marginea trotuarului.
Apoi culoarea semaforului s-a
schimbat.

Poemule, poemule, de ce m-ai părăsit?

Strigam, în timp ce luna mă privea cu
ochi de câine turbat.

II
Lucrul cel mai rău care ţi se poate
întâmpla - zi-se Poemul - este fericirea.

III
Ne jucam de-a împărţitul cuvintelor.
Fiecare primea câte un cuvânt
albastru, Sau verde sau violet.

Apoi construiam cu cuvântul dat câte
ceva.

Când mi-a venit rândul
Să primesc un cuvânt
Am întins mâna
Tremurând,

Dar am auzit O voce
spunând: Astronomu',
Gastronomu',
Nu mai ştie
polinomu'... Timp,
tamp, tu,
Ieşi afară tu !

ACCIDENTUL

Circulaţia oprită...
Vărul Vasile căzut în stradă.

Miros de brad,
Mireasmă de vanilie!
„O, ce veste minunată!"
Peste oraş pluteşte,
Un înger
Cu aripi de lemn de brad.

POEM DESPRE MĂTUŞA NOASTRĂ

[5]

Noi avem o mătuşa Căreia îi
spunem Pisu.

Ea e pufoasă
Şi pare întotdeauna veselă.

În fiecare vineri Ea merge la poştă,
Că să ne trimită bani,
Apoi se întoarce acasă şi încearcă să
nu plângă.

Eu cred că inima ei E o crăticioară,

De pe care rade cojile singurătăţii.

Bunica spunea
Că uneori mătuşa noastră luminează.

Noi acum nu prea o iubim pe mătuşa
noastră.

Bunica spunea Că ea doarme
La poalele unei biblioteci mari.

Într-o noapte Biblioteca o va
strivi

Şi poate noi vom plânge un pic.

SCRISOARE DE LA MAMA

Îţi aminteşti, tu,
Pisu, pisu,
Cum îţi făceam şniţele Când
trebuia să pleci la şcoală?

Tu protestai...

Te sfiai să mănânci în faţa

băieţilor. Şi eu

Simţeam dintr-odată Mireasma
sfielilor voastre,
Ca un miros de brad proaspăt tăiat...

Sfiala asta vi se prelingea pe
obraji Şi cobora spre mâinile

voastre Care brusc începeau să
scrie febril Poezie.

PLECAREA

Ajunsă la poartă,
Poezia s-a mai uitat o dată spre
mine Şi m-a privit lung...

Avea privirea tatii,
Din ultima dimineaţă de octombrie.

PRIETENA MEA, MOARTEA

I.

Ea m-a strigat mai întâi Pe numele
prietenilor mei.

Apoi m-a strigat pe numele poemelor
mele.

Într-o dimineaţă sălcie de martie Ea m-
a descoperit În sfârşit
Pe numele poemelor mele.

II.

Şi totuşi Ea nu e femeie.

Ea este mai degrabă O seară domoală
Cu salcâmi,
Într-un cimitir uitat Unde fiecare
Încearcă să-şi administreze
Cât mai bine veşnicia.

Numai ultimul venit Se
mai uită Prin pâlnia

timpului Că să vadă cine
mai vine.

III.

Ne vedem în fiecare zi.

Cu deferenţă,
Ea îmi face loc Să intru pe
uşă,

În ascensor mă lasă singură,
Mai ales la urcare,

Când plec de acasă,
Ea stinge focul,
Închide robinetele,
Încuie uşa în urmă mea

Şi uneori mă bate cu duioşie pe umăr:
„Răbdare,
Încă un pic de răbdare !"

DUMINICA

(în amintirea sorei mele Maria)

Ne întorceam de la biserică
Împreună cu Mama.

Treceam prin piaţă Ca printr-
un lichid efervescent.

Vânzătorii de portocale
Aveau în jurul capetelor Un
fel de aureole

Ajungeam acasă.

Tu presăraseşi deja prin casă
Fire subţiri de lumină Supa
mirosea domol a copilărie Şi
a trecut.

Tu îmi treceai mâna prin păr:
„Pisu, pisu,
Când eşti tu acasă E chiar

sărbătoare."
Şi sărbătoarea Din vârful degetelor tale Îmi trecea mai întâi prin creier, Apoi prin inimă...
Şi acolo a rămas!

CUPRINS

Să ne rămână... POEZIA! (Pref. de Mircea Petean).....5

PRINTRE CUVINTE.....11

SCRISOARE DESCHISĂ.....13
TERAPIE.....14
PEISAJ (În amintirea tatii).....15
DECLIN.....16
ÎN TRECERE.....17
DECREMENTA.....18
DESTRĂMĂRI.....19
SCRISOARE.....20
DEZVĂLUIRE.....21
SPLEEN.....22
MODUS VIVENDI.....23
SEMNE.....24
CUTREIER.....26
PLECĂRILE.....27
CÂNTEC ISTOVIT.....28
DECLINARE.....29
VINOVĂŢIE.....30
SUNT.....31
AUTOBIOGRAFIE.....32
ÎNSOŢEŞTE-MĂ.....33
AŞ FI VRUT.....34
PSALM.....35
GRAMATICĂ.....36
RITUAL.....37
CĂUTĂRI.....38
ÎNTRERUPERI.....39
AUTUMNALĂ.....40

SPRE MAREA LINIŞTE.....41
CEAS DE DESCÂNTEC.....42
BINECUVÂNTĂRI.....43
TĂCERE.....44
DE TAINĂ.....45
ELEGIE 1.....46
ELEGIE 2.....47
ELEGIE AUTUMNALĂ 1.....48
TACI.....49
ELEGIE AUTUMNALĂ 2.....50
APROPIERE.....51
DE DECEMBRIE.....52
DESPRE UN LIED.....53
INIMA MEA NAŞTE FÂNTÂNI.....54
PRINTRE CUVINTE.....55
PRIMĂVARA.....56
IPOSTAZE.....57
GÂND DE IARNĂ.....58

SENSUL INTERZIS.....59
CERERE.....61
A FI LINIE FRÂNTĂ.....62
COPACII.....63
PERSPECTIVĂ.....64
BIOGRAFIE.....65
ABSENŢĂ.....66
POEM DE MARTIE.....67
CÂNTEC DE SEPTEMBRIE.....68
AGLOMERAŢIE.....69
CINEVA.....70
ÎN FIECARE ZI.....71
NOI, PĂPĂDIILE.....72
CĂRARE DE SINE.....73
DOMNULE CASCADOR.....74

SECVENŢĂ.....75
REPORTAJ.....76
TĂCERILE.....77
POVESTE.....78
DOMNULE CASCADOR.....79
SPECTACOL.....80
SCRISOARE.....81
ROSTIRE DE TOAMNĂ.....82
ATMOSFERĂ.....83
POEM MIZANTROP.....84
CHE SARA.....85
CICATRICEA DE PE OGLINDĂ.....87
VIZIUNE.....88
ISTORIE.....89
TU TRECI.....90
CU PAŞI DE PÂSLĂ.....91
STÂND APLECAT.....92
SINGURĂTATE.....93
IZOLARE.....95
TEMERI.....96
GALBEN.....97
UN OM MĂTURÂND.....98
SCRISORI.....99
POEM ÎN AUTOBUZ.....100
ÎNTOARCEREA ACASĂ.....101
AR TREBUI SĂ-ŢI SCRIU MAI DES.....102
POEM INTIM.....103
CÂND PLECI.....104
SCRISOARE ÎN MOARTE.....105
SCRISOARE DIN MOARTE.....106
REVELAŢIE.....107
AZI-NOAPTE.....108
CERCURILE DE MESTECENI.....109
CERCURI.....110

LITERATURĂ.....111
A FI.....112
ÎNCERCARE DE AUTOPORTRET.....113
GENERAŢIA '80.....114
LA TRIBUNALUL POSTMODERNIST.....115
CURS DE POETICĂ.....116

ARIPI ÎMPRUMUTATE DE LA ÎNGERI 117
PRESIMŢEAM.....119
COPACUL.....120
ZIDIRE.....121
TU PORŢI PE UMERI CRUCEA.....124
UMBRE STRĂVEZII.....125
*** (uneori).....126
TELEFON.....126
DEFINIŢIE.....127
PORTRET.....127
DORINŢA.....128
ATÂT DE BINE.....128
MICI POEME DE DRAGOSTE.....129
ÎŢI ÎMPRUMUT.....130
RUGĂMINTE.....130
SCRIU.....131
*** (Locuitor al poemelor mele).....131
EXERCIŢIU.....132
CARE DIN ELE.....133
CEARCĂNE.....134
NITROGLICERINA.....135
PORTRET.....136
COŞUL CU VRĂBII.....137
DEFINIŢIE.....138
TOAMNA.....138
MIREASMA SUFERINŢEI.....139

VIS.....140
NUMAI AUREOLA.....141
DIMINEAŢA.....142
APOI MI S-A FĂCUT FRICĂ.....143
IARNA.....144
TE VEDEAM DEPARTE.....145
MÂINILE MELE.....146
ÎMPREUNĂ.....147
TE MAI ROSTESC ŞI AZI.....148
CONSULTAŢIE.....149
FRIG.....150
FRATELE LUMINII.....151
POETUL.....152

ŞI A RĂMAS POEZIA.....153
DUDE ALBE, DUDE NEGRE.....155
NAŞTEREA.....156
LECŢIA DE RELIGIE.....157
CUM SĂ-ŢI VORBESC.....158
BUNICUL.....159
BUNICA.....160
IOLANDA.....161
DECUPAJ.....162
MICUL DEJUN.....163
AMINTIRI DIN COPILĂRIE.....164
RESPIRAŢIA.....169
MOARTEA.....170
DEMOLAREA.....171
ÎNVELIŞUL PORTOCALIU AL TINEREŢII....172
PSALM.....173
CĂTRE CITITOR.....174
CLOPOTNIŢA.....175
ZIDIRE.....176
SĂRBĂTOAREA.....178

TRECERE.....179
SEMN.....180
POSIBILĂ MURIRE.....181
PORTRET.....182
PORTRET.....184
LA ANIVERSARE.....185
FRUMUSEŢEA.....186
VÂNĂTOAREA.....187
TREMUR.....188
EROTICĂ.....189
ERAM CLAVIATURA.....190
DUMINICA.....191
E SEARĂ.....192
CAPTIVITATE.....193
CUVINTELE.....194
POŞTALIONUL DIN ZORI.....195
INSULA.....196
L-AM AUZIT.....197
BUNICA II.....198
VÂNĂTOAREA DE ALBATROŞI.....199
BALAURUL.....200
AUTOPORTRET.....201
ARDE-ŢI ARIPILE.....203
APOCALIPSA.....204
APĂRAREA.....205
ALERGARE.....206
ALEGE-MĂ PE MINE.....207
TORŢA.....208
PLOAIA.....209
INVENŢIA.....210
ŞI A RĂMAS POEZIA.....211
LECŢIA.....212
LITERATURĂ.....213
AUTOPORTRET.....214

FRICA.....215
FEMEIA.....216
ÎNTOARCEREA.....217
ISTORIA.....219
DON QUIJOTE.....220
DESCOPERIRE.....221
MIC POEM DE DRAGOSTE.....222
MELANCOLIE.....223
PENELOPA.....224
PARAFRAZE.....225
PORTRET.....226
„PREZENT".....227
PREMONIŢIA.....228
CEREMONIAL.....229
VECINI.....230
ÎNGERUL DE PAZĂ.....232
POEZIA.....233

INEDITE.....235
DESPĂRŢIREA DE POEZIE.....237
ACCIDENTUL.....239
POEM DESPRE MĂTUŞA NOASTRĂ.....240
SCRISOARE DE LA MAMA.....242
PLECAREA.....243
PRIETENA MEA, MOARTEA.....244